

தர்ம ஸாஸ்த்ரம்

மநு-ஸ்ம்ருதி:

मनु-स्मृति:

இரண்டாவது அத்தியாயம்

ஆசார்யர்

பூஜ்யஸ்ரீ ஓங்காராநந்த மஹாஸ்வாமிகள்

विद्वद्भिः सेवितः सद्भिर्नित्यमद्वेषरागिभिः ।

हृदयेनाभ्यनुज्ञातो यो धर्मस्तं निबोधत ॥ २-१ ॥

வித்வத்பி: ஸேவித: ஸத்பிர்நித்யமத்வேஷராகிபி: ।

ஹ்ருதயேநாப்யநுஜ்ஞாதோ யோ தர்மஸ்தம் நிபோதத ॥ 2-1

அद्वेषராगिभिः விருப்பு வெறுப்பற்றவர்களால்; விद्वद्भिः அறிஞர்களால் சद्भिः நல்லோர்களால் நित्यं எப்பொழுதும் सेवितः கடைப்பிடிக்கப்படுகின்ற हृदयेन (அவர்கள்) உள்ளத்தால் अभ्यनुज्ञातः ஓர்த்து உணர்ந்த यः धर्मः (நி:ஸ்ரேயஸ் ஸாதனமாகிய, நன்மையை ஆக்கித் தருவதாகிய) எந்த அறம் உள்ளதோ तं அதனை (मत् सकशात्) நிबोधत (என்னிடமிருந்து) அறிந்துகொள்ளுங்கள்.

(संग्रह श्लोकः)

वेदविद्विर्ज्ञात इति प्रयुञ्जानो विशेषणम्।

वेदादेव परिज्ञातो धर्म इत्युक्तवान् मनुः॥

हृदयेनाभिमुख्येन ज्ञात इत्यपि निर्दिशन्।

श्रेयः साधनमित्याह तत्र ह्यभिमुखं मनः।

वेदप्रमाणकः श्रेयःसाधनं धर्म इत्यर्थः।

मनूत्तमेव मुनयः प्रणिन्युः धर्मलक्षणम्।)

कमात्मता न प्रशस्ता न चैवेहास्त्यकमता ।

कम्यो हि वेदाधिगमः कर्मयोगश्च वैदिकः ॥ २:२ ॥

காமாத்மதா ந ப்ரஸஸ்தா ந சைவேஹாஸ்த்யகாமதா ।

காம்யோ ஹி வேதாதிதகம: கர்மயோகஸ்ச வைதிக: ॥ 2-2

இஹ இந்த உடல் வாழ்வில் கமாட்மதா ஆசை நிறைந்த மனம் என்பது ந ப்ரஸஸ்தா (பெரியோர்களால்) போற்றப்படுவதில்லை. அகமதா ந ச அஸ்தி எவ் ஆசைப்படாத தன்மை என்பது உலகில் இல்லை (ஆசைக்கு எவரும் விதிவிலக்கில்லை) ஹி எனவே வேதாதிதகம: வேதங்களை ஓதுவதும் பொருளுணர்வதும் வைதிக கர்மயோக: ச வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள கர்மயோகத்தைக் கடைப்பிடித்தலும் கம்ய: ஆசையுடன் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியவையாகும்.

संक्रूपमूलः कमो वै यज्ञाः संक्रूपसंभवाः ।

व्रतानि यमधर्माश्च सर्वे संक्रूपजाः स्मृताः ॥ २:३ ॥

ஸங்கல்பமூல: காமோ வை யஜ்ஞா: ஸங்கல்பஸம்பவா: ।

வ்ரதாநி யமதர்மாஸ்ச ஸர்வே ஸங்கல்பஜா: ஸ்ம்ருதா: ॥2-3

கம: ஆசையானது சட்க்ரூபமூல: வை ஸங்கல்பத்தைக் காரணமாக உடையது. யஜ்ஞா: வேள்விகள் சட்க்ரூபஸம்பவா: ஸங்கல்பத்திலிருந்து தோன்றுபவை. சர்வே வ்ரதானி கடைப்பிடிக்க வேண்டிய வ்ரதங்கள் அனைத்தும் யமதர்மா: ச விலக்க வேண்டியவையும் சட்க்ரூபஜா: ஸங்கல்பத்திலிருந்து தோன்றுபவை ஸ்மூதா: என்று பெரியோர்களால் கருதப்பட்டிருக்கின்றன.

अकमस्यक्रिया कचिदृश्यते नेह कर्हिचित् ।

यद्यद्धि कुरुते किंचित्तत्त्वकमस्य चेष्टितम् ॥ २:४ ॥

அகாமஸ்ய க்ரியா காசித்த்ருஸ்யதே நேஹ கர்ஹிசித் ।

யத்யத்தி குருதே கிஞ்சித்தத்தத்காமஸ்ய சேஷ்டிதம் ॥ 2-4

इह இந்த உடல்-உயிர் வாழ்க்கையில் अकमस्य
ஆசையற்றவனால் कचित् क्रिया எந்தவொரு செயலும்
செய்யப்படுவதாக कर्हिचित् ஒருபொழுதும் न दृश्यते காணப்படுவதில்லை. हि
ஏனெனில் यत् यत् எந்தெந்த செயல்கள் किञ्चित् कुरुते சிறிது செய்யப்படுகின்றனவோ,
तत् तत् அவைகள் அனைத்தும் कमस्य चेष्टितम् ஆசையினாலேயே செய்யப்படுகின்றன.

तेषु सम्यग्वर्तमानो गच्छत्यमरलोक्ताम् ।

यथा संकल्पितांश्चेह सर्वान्कमान्समश्रुते ॥ २:५ ॥

தேஷு ஸம்யக்வர்த்தமாநோ கச்சத்யமரலோகதாம் ।

யதா ஸங்கல்பிதாம்ஸ்சேஹ ஸர்வாந்காமாந்ஸமஸ்ருதே ॥2-5

तेषु (ஸங்கல்பம், ஆசை ஆகியவற்றை முன்னிட்ட) செயல்களுள் सम्यक् वर्तमानः
விருப்பு வெறுப்பற்ற, சீரிய வாழ்க்கைமுறையை சாஸ்த்ர நெறிமுறைப்படி நன்கு
கடைப்பிடிப்பவர் अमरलोक्तां தேவலோகத்தை गच्छति அடைகிறார். च மேலும் इह
இவ்வுலகிலும் सङ्कल्पितान् எண்ணிய सर्वान् कमान् च அனைத்து புலனின்பங்களையும்
समश्रुते நன்கு அனுபவிக்கிறார்.

वेदोऽखिलो धर्ममूलं स्मृतिशीले च तद्विदाम् ।

आचारश्चैव साधूनामात्मनस्तुष्टिरेव च ॥ २:६ ॥

வேதோ஽கிலோ தர்மமூலம் ஸ்ம்ருதிஸீலே ச தத்விதாம் ।

ஆசார்ஸ்சைவ ஸாதூநாமாத்மநஸ்துஷ்டிரேவ ச ॥2-6 ॥

वेदः வேதமானது अखिलः धर्ममूलम् அறம் அனைத்திற்கும் ப்ரமாணம் ஆகும்.
(ப்ரமாணம் - அறிவைத் தரும் கருவி). तद्विदाम् வேதமறிந்தவர்களால் स्मृतिशीले च
(இயற்றப்பட்ட) ஸ்ம்ருதியும் ஒழுக்கமும், आचारः ஆசாரமும் (நடை, உடை,
பாவனைகளும்) साधूनाम् आत्मनः तुष्टिः एव च ஸாதுக்களின் அந்த:கரண த்ருப்தியும்
(மனதின் மகிழ்ச்சியும்) (அறத்திற்கு ப்ரமாணங்களாகும்).

यः कश्चित्कस्यचिद्धर्मो मनुना परिकीर्तितः ।

स सर्वोऽभिहितो वेदे सर्वज्ञानमयो हि सः ॥ २-७ ॥

ய: கச்சித்கஸ்யசித்தர்மோ மநுநா பரிகீர்த்தித: ।

ஸ ஸர்வோ஽பிஹிதோ வேதே ஸர்வஜ்ஞாநமயோ ஹி ஸ: ॥ 2-7

ய: ஧்ம: எந்தவொரு அறமானது, க்ஷித் எந்த முறையில் க்ஸ்யசித் எவர்பொருட்டு மனு பகவான் மநுவால் பரிகீர்தித: நன்கு உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளதோ, ச: (஧்ம:) அந்த அறமானது, சர்வே வேதே அபிஹித: வேதமனைத்திலும் கூறப்பட்டதே ஆகும். ஹி ஏனெனில் ச: அவர் (மநு பகவான்) சர்வஜ்ஞானமய: அனைத்தையும் அறிந்தவர் (வேத்திற்கும் பொருந்தும், மநுவுக்கும் பொருந்தும்).

सर्वं तु समवेक्ष्येदं निखिलं ज्ञानचक्षुषा ।

श्रुतिप्रामाण्यतो विद्वान्स्वधर्मे निविशेत वै ॥ २-८ ॥

ஸர்வம் து ஸமவேக்ஷ்யேதம் நிகிலம் ஜ்ஞாநசக்ஷுஷா ।

ஸ்ருதிப்ராமாண்யதோ வித்வாந்ஸ்வதர்மே நிவிஸேத வை ॥ 2-8

இத் நிஹிலம் சர்வ் இந்த அனைத்து அறங்களையும் ஸ்ருதிபிராமண்யத: ச்ருதியை ப்ரமாணமாக ஏற்றுக்கொண்டு, ஜ்ஞானசக்ஷுஷா அறிவுக்கண்ணால் சமவேக்ஷ்ய நன்கு ஆராய்ந்து, வித்வான் அறிவாளி ஸ்வதர்மே தனக்கென்று விதிக்கப்பட்ட அறத்தில் நிவிசேத வை நுழைவானாக! (கடைப்பிடிப்பானாக)!

श्रुतिस्मृत्युदितं धर्ममनुतिष्ठन्हि मानवः ।

इह कीर्तिमवाप्नोति प्रेत्य चानुत्तमं सुखम् ॥ २-९ ॥

ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யுதிதம் தர்மமநுதிஷ்டந்ஹி மாநவ: ।

இஹ கீர்த்திமவாப்நோதி ப்ரேத்ய சாநுத்தமம் ஸுகம் ॥ 2-9

மானவ: மனித உடலில் வாழ்கின்ற உயிர் (ஜீவாத்மா) ஸ்ருதிஸ்மृत்யுதितம் வேதங்கள், ஸ்ம்ருதிகள் ஆகியவற்றிலிருந்து தோன்றிய (உபதேசிக்கப்பட்ட) ஧்ம அறத்தை

अनुतिष्ठन् कदैःपिदिच्छुक्कैःकौण्डो इह इव्वलक वाळ्विळ
कीर्तिम् पकळैः अवाप्नोति अदैःकीऱाऱ्. प्रेत्य च उडलैः उकुत्त पिऱकु (अल्लतु
उडलिळ सैऱलार्ऱुऱुम् आऱुऱळ कुऱैऱन्त पिऱकु) अनुत्तम् सुखम् ओपुपुयर्ऱवऱुऱ
इन्ऱपत्तैः (अवाप्नोति अदैःकीऱाऱ्) (पुकऱुडलिळ वाळ्वीऱाऱ्).

श्रुतिस्तु वेदो विज्ञेयो धर्मशास्त्रं तु वै स्मृतिः ।

ते सर्वार्थेष्वमीमांस्ये ताभ्यां धर्मो हि निर्बभौ ॥ २-१० ॥

ஸ்ருதிஸ்து வேதோ விஜ்ஞேயோ தர்மஸாஸ்த்ரம் து வை ஸ்ம்ருதி: ।

தே ஸர்வார்தேஷ்வமீமாம்ஸ்யே தாப்யாம் தர்மோ ஹி நிர்ஶபௌ ॥ 2-10

வேத: து வேதத்தை ஶ்ருதி: (இதி) ஸ்ருதி விஜ்ஞே: ஂன்று அறிய வேண்டும். ஧ர்மஸாஸ்த்ரம் து
தர்ம சாஸ்த்ரத்தை ஶ்ருதி: ஸ்ம்ருதி (இதி விஜ்ஞே: ஂன்று அறிய வேண்டும்). (தே) ஸ்ருதி
ஸ்ம்ருதி இரண்டிலும் உள்ள சர்வார்தேஷு எல்லா தர்ம விஷயங்களிலும் அமீமாஸ்யே
(கடைப்பிடிக்காமல், ஐயம் கொண்டு, முறை தவறி) ஆராய்ச்சி செய்யக்கூடாது.
(கடைப்பிடித்துக்கொண்டு, முறையாக விசாரம் செய்யலாம்). ஹி ஏனெனில் தாப்யாம்
அவற்றிலிருந்துதான் ஧ர்ம: தர்மமானது நிர்ஶபௌ வெளிப்பட்டது.

योऽवमन्येत ते मूले हेतुशास्त्राश्रयाद्विजः ।

स साधुभिर्बहिष्कुर्यो नास्तिको वेदनिन्दकः ॥ २.११ ॥

யோஶவமந்யேத தே மூலே ஹேதுஸாஸ்த்ராஸ்யாத்விஜ: ।

ஸ ஸாதுபிர்ஶஶ்கார்யோ நாஸ்திகோ வேதநிந்தக: ॥ 2.11

ய: த்விஜ: ஂந்த இருபிறப்பாளன் , தே மூலே வேதங்களையும் ஸ்ம்ருதிகளையும்
ஹேதுஸாஸ்த்ராஸ்யாத் தர்க்கத்தின் துணைகொண்டு அவமந்யேத அவமதிக்கிறானோ, ச: நாஸ்திக
அவன் நாஸ்திகன். வேதநிந்தக: வேதத்தை நிந்திக்கின்றவனாகிய (ச: அவன்), ஸாதுபி:
ஸாதுக்களால் ஶஶ்கார்ய: நிராகரிக்கத் தக்கவன்.

वेदः स्मृतिः सदाचारः स्वस्य च प्रियमात्मनः ।

एतच्चतुर्विधं प्राहुः साक्षाद्धर्मस्य लक्षणम् ॥ २.१२ ॥

வேத: ஸ்ம்ருதி: ஸதாசார: ஸ்வஸ்ய ச ப்ரியமாத்மந: ।

ஏதச்சதுர்விதம் ப்ராஹு: ஸாக்ஷாத் தர்மஸ்ய லக்ஷணம் ॥ 2.12

வேத: வேதங்கள் ஸ்மृதி: ஸ்ம்ருதிகள் சதாசார: (ஸாதுக்களின்) நல்லொழுக்கம் ஸ்வஸ்ய (நீண்ட காலம் அறத்தைக் கடைப்பிடித்த) தன்னுடைய ஆத்மந: மனதிற்கு ப்ரியம் ச உகந்தது ஆகிய एतत् இவை चतुर्विधम् நான்கும் ஸாக்ஷாத் நேரடியாக ஧்ம்ஸ்ய அறத்தினுடைய லக்ஷணம் இலக்கணம் (इति)பாஹு: என்று கூறுவர்.

अर्थकमेष्वसत्तनां धर्मज्ञानं विधीयते ।

धर्मं जिज्ञासमानानां प्रमाणं परमं श्रुतिः ॥ २.१३ ॥

அர்த்தகாமேஷ்வஸக்தாநாம் தர்மஜ்ஞாநம் விதீயதே ।

தர்மம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ப்ரமாணம் பரமம் ஸ்ருதி: ॥ 2.13

अर्थकमेषु பொருளிலும் புலனில்பங்களிலும் असत्तनाम्(एव) பற்றற்றவர்களுக்கே ஧்ம்ஜ்ஞானம் அறத்தைப் பற்றிய அறிவு விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஧்ம்ம் அறத்தைப் பற்றி ஜிஜ்ஞாஸமானாநாம் அறிய விரும்புவர்களுக்கு, श्रुति: (एव) வேதமே பரம் ப்ரமாணம் மேலான ப்ரமாணமாகும் (அறிவைத் தரும் கருவியாகும்).

श्रुतिद्वैधं तु यत्र स्यात्तत्र धर्मावुभौ स्मृतौ ।

उभावपि हि तौ धर्मौ सम्यगुक्तौ मनीषिभिः ॥ २.१४ ॥

ஸ்ருதித்வைதம் து யத்ர ஸ்யாத் தத்ர தர்மாவுபௌ ஸ்ம்ருதௌ ।

உபாவபி ஹி தெள தர்மௌ ஸம்யகுத்தௌ மநீஷிபி: ॥ 2.14

து மேலும் யத்ர எங்கு श्रुति: வேதமானது द्वैधं स्यात् முரண்படுகிறதோ (முரண்பட்ட இரண்டு அறங்களைக் கூறுகிறதோ) तत्र அங்கு उभौ धर्मौ அவ்விரண்டு

அறங்களையும் स्मृतौ ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். हि
ஏனெனில் तौ उभौ धर्मौ अपि அவ்விரண்டு அறங்களுமே मनीषिभिः மஹாத்மாக்களால்
सम्यक् उक्तै (ஸ்ம்ருதிகளில்) நன்கு விளக்கிக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

उदितेऽनुदिते चैव समयाध्युषिते तथा ।

सर्वथा वर्तते यज्ञ इतीयं वैदिकी श्रुतिः ॥ २-१५ ॥

உதிதே஽நுதிதே சைவ ஸமயாத்யுஷிதே ததா ।

ஸர்வதா வர்ததே யஜ்ஞ இதீயம் வைதிகீ ஸ்ருதி: ॥ 2.15

अनुदिते समयाध्युषिते उदिते च एव तथा सर्वथा यज्ञ वर्तते इति इयं वैदिकी श्रुतिः

அக்நிஹோத்ரம் செய்வதற்கு கால நிர்ணயம் செய்கையில், अनुदिते ஸுர்யன்
உதிப்பதற்கு முன்பு நக்ஷத்ரங்கள் மட்டும் தென்படும் காலத்திலும் समयाध्युषिते
ஸுர்யன் உதிப்பதற்கு முன்பு, ஸுர்ய ஒளியில் நக்ஷத்ரங்கள் மறைந்த காலத்திலும்
उदिते च एव ஸுர்யன் நன்கு உதித்த பிறகும் तथा सर्वथा यज्ञ वर्तते इति इयं वैदிகी श्रुतिः।
இவ்வாறு இந்த மூன்று காலத்தில் எதில் வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்று
வேதமே கூறுகிறது.

निषेक्दिशमशानान्तो मन्त्रैर्यस्योदितो विधिः।

तस्य शास्त्रेऽधिकरोऽस्मिज्ज्ञेयो नान्यस्य कस्यचित् ॥ २-१६॥

நிஷேகாதிஸ்மஸாநாந்தோ மந்த்ரைர்யஸ்யோதிதோ விதி: ।

தஸ்ய ஸாஸ்த்ரே஽திகாரோ஽ஸ்மிஞ்ஜ்ஞேயோ நாந்யஸ்ய கஸ்யசித் ॥ 2.16

यस्य निषेक्दि शमशानान्तः मन्त्रैः विधिः उदितः तस्य अस्मिन् शास्त्रे ज्ञेयो अधिकारः अन्यस्य
कस्यचित् न।

यस्य निषेक्दि कर्पात्ताधम् முதல் शमशानान्तः இறப்பு க்ரியை வரை मन्त्रैः विधिः उदितः
வேத மந்த்ரங்களைக் கொண்டு விதிக்கப்பட்டுள்ளனவோ, तस्य அவருக்கு अस्मिन्

शास्त्रे ज्ञेयः अधिकारः **இந்த மறு தர்ம சாஸ்திரத்தை அறிந்துகொள்ளவும் கற்பிக்கவும் தகுதி உள்ளது. अन्यस्य कस्यचित् न (अस्ति) பிறருக்கு இல்லை.**

सरस्वतीदृषद्वत्योर्देवनद्योर्दन्तरम् ।

तं देवनिर्मितं देशं ब्रह्मावर्तं प्रचक्षते ॥ २-१७ ॥

ஸரஸ்வதீத்ருஷத்வத்யோர்தேவநத்யோர்யதந்தரம் ।

தம் தேவநிர்மிதம் தேஸம் ப்ரஹ்மாவர்தம் ப்ரசக்ஷதே ॥ 2.17

सरस्वती-दृषद्वत्योः **ஸரஸ்வதீ-த்ருஷத்வதீ** आकिय देवनद्योः **இரு தேவ நதிகளின்** यत् अन्तरम् देशं **இடையில் எந்த இடம் இருக்கிறதோ, த் அதனை** देवनिर्मितं **தேவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட** ब्रह्मावर्तं **ப்ரஹ்மாவர்த்தம்** प्रचक्षते என்று கூறுவர்.

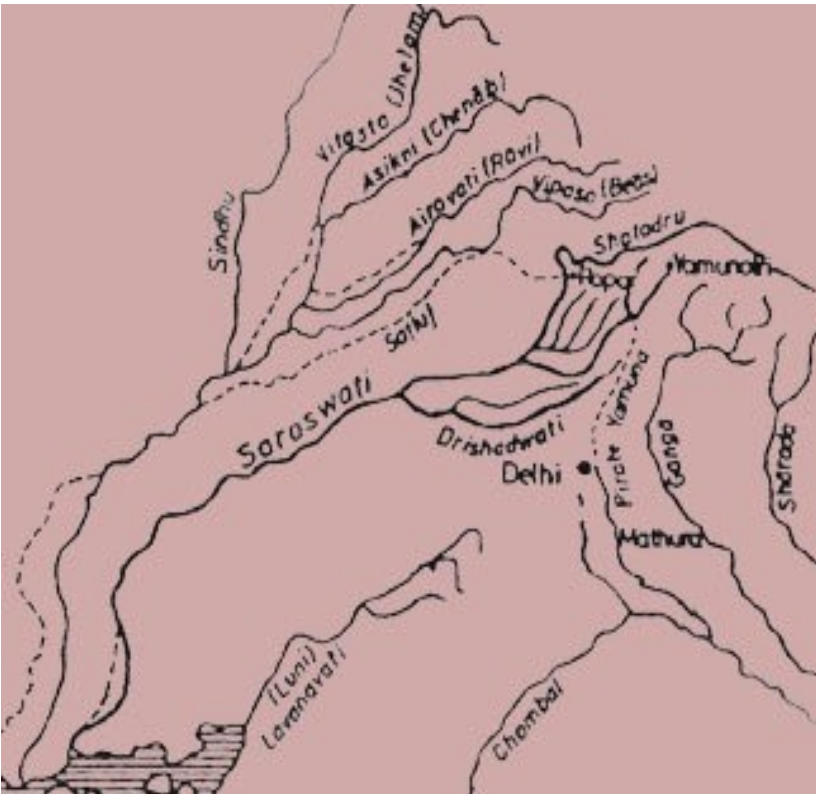

Image Courtesy – Google

तस्मिन्देशे य आचारः पारंपर्यक्रमागतः ।

वर्णानां सान्तरालानां स सदाचार उच्यते ॥ २-१८ ॥

தஸ்மிந்தேசே ய ஆசார: பாரம்பர்யக்ரமாகத: ।

வர்ணாநாம் ஸாந்தராலாநாம் ஸ ஸதாசார உச்சயதே ॥ 2.18

तस्मिन् देशे **அந்த தேசத்தில் ய: ஆசார:** எந்த ஆசாரமானது (ஒழுக்கநெறியானது) **वर्णानां सान्तरालानां** அனைத்துத் தொழிற்குழுவினராலும், கலப்புக் குழுவினராலும் **पारंपर्यक्रमं आगतः** மரபுவழியாகக் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறதோ **सः सदाचारः** அது **ஸதாசாரம், நல்லொழுக்கம்** **उच्यते** என்று அழைக்கப்படும்.

कुरुक्षेत्रं च मत्स्याश्च पञ्चालाः शूरसेनकाः ।

एष ब्रह्मर्षिदेशो वै ब्रह्मावर्तादिनन्तरः ॥ २-१९ ॥

குருக்ஷேத்ரம் ச மத்ஸ்யாஸ்ச பஞ்சாலா: ஸூரஸேநகா: ।

ஏஷ ப்ரஹ்மர்ஷிதேஸோ வை ப்ரஹ்மாவர்தாதநந்தர: ॥ 2.19

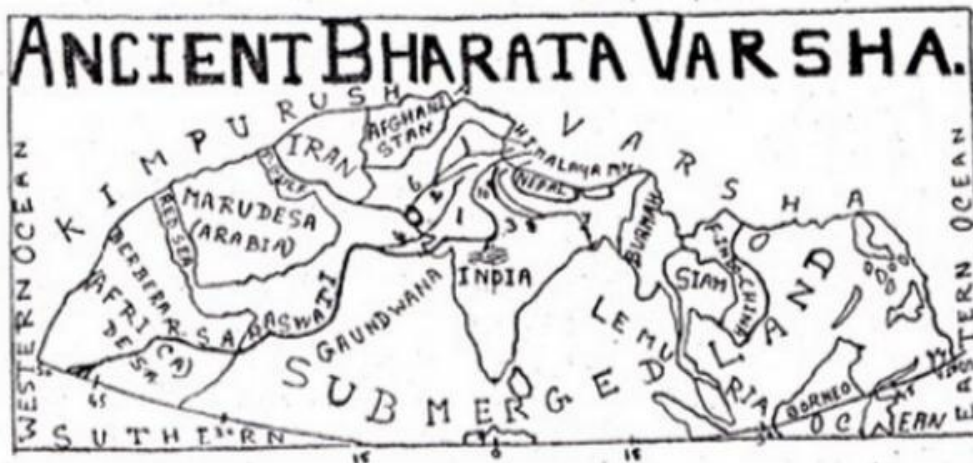
**कुरुक्षेत्रं च कुरूक्षेत्रम्, मत्स्याः मत्स्य देशम्, पञ्चालाः
पाण्डुशाल देशम्, शूरसेनकाः च शूरसेनानाम् आश्रित्य पकुथिकाः
ब्रह्मर्षिदेशः भरहृन्मरिचि देशम् (इत्युच्यते एवंप्रपञ्चम्). एषः वै इवैव ब्रह्मावर्तात्
भरहृन्मार्वातगततीर्थे अन्तरः अद्विष्टतद्भिन्नयानिव.**

மதஸ்ய தேசம் - பாண்டவர்களின் காலத்தில் விராட நகரமாக இருந்தது.

தற்போதய வடக்கு ராஜஸ்தானில் ஆல்வார்-ஜெய்பூருக்கு இடைப்பட்ட பகுதி)

பாஞ்சால தேசம் - டில்லிக்குக் கிழக்கில் உள்ளது

பாடுசேநக தேசம் - மதுரா

INDEX TO THE MAP

1. Brahnavarta	6. The River Sindhu
(Upper portion)
2. Brahmarshi-Desa	7. The River Ganges
3. Madhya-Desa	8. The River Yamuna
4. River Drishadwati
(Tributory to the River
Saraswati)	9. Lanka Dveepa
(on the Equator)
5. Vindhya Range	10. Hastinapura (Delhi)

Image Courtesy - Google

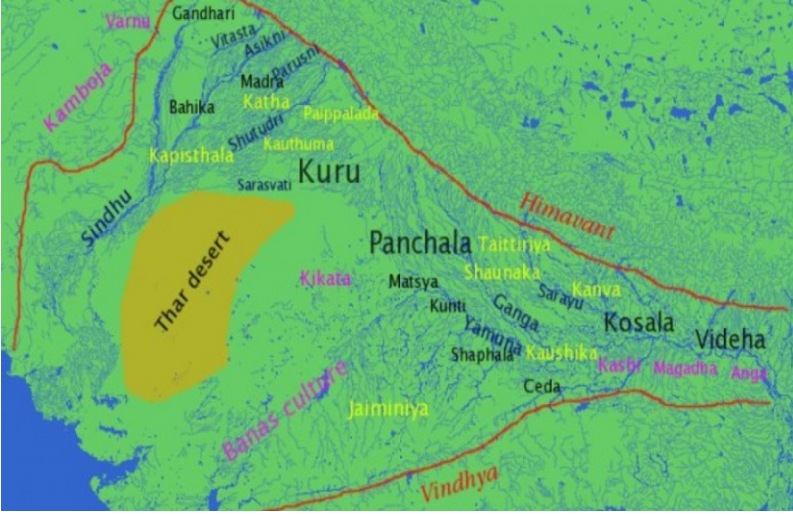

Image Courtesy – Google

एतद्देशप्रसूतस्य सक्शशादग्रजन्मनः ।

स्वं स्वं चरित्रं शिक्षेरन्पृथिव्यां सर्वमानवाः ॥ २-२० ॥

ஏதத்தேசப்ரசூதஸ்ய ஸகாஸாதக்ரஜந்மந: ।

ஸ்வம் ஸ்வம் சரித்ரம் ஸரிஷேரந்ப்ருதிவ்யாம் ஸர்வமானவா: ॥ 2.20

एतत् देशप्रसूतस्य மேற்சொன்ன தேசங்களில் பிறந்தவனான அग्रजन्मनः सक्शशात् அந்தணனிடமிருந்து பृथிவ்யா பூமியிலுள்ள சர்வமானவா: அனைத்து மனிதர்களும் ஸ்ம் ஸ்ம் சரித்ரம் தங்களுக்குரிய சரித்ரத்தை, வாழ்க்கை நடைமுறையை शिक्षेरन् கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

हिमवद्विन्ध्ययोर्मध्यं यत्प्राग्विनशनादपि ।

प्रत्यगेव प्रयागाच्च मध्यदेशः प्रकीर्तितः ॥ २-२१ ॥

ஹிமவத்விந்த்யயோர்மத்யம் யத்ப்ராக்விநஸநாதபி ।

ப்ரத்யகேவ ப்ரயாகாச்ச மத்யதேஸ: ப்ரகீர்த்தித: ॥ 2.21

हिमवद्विन्ध्ययोर्मध्यं இமய மலைக்கும் விந்த்ய மலைக்கும் இடையிலும், विनशनात् प्राक् च ஸரஸ்வதி நதி மறையுமிடமாகிய விநஸநம் என்ற இடத்திற்குக் கிழக்கிலும், प्रयागात् प्रत्यगेव अपि (सः देशः) ப்ரயாக ஷேத்ரத்திற்கு மேற்கிலும் உள்ள

(அந்த தேசமானது) मध्यदेश: மத்ய தேசம் ப்ரகீர்தித:
என்று அழைக்கப்படும்.

ātmavidyā
e-Learning

Image Courtesy – Google

आ समुद्रात्तु वै पूर्वादासमुद्रात्तु पश्चिमात् ।

तयोरेवान्तरं गिर्योरार्यावर्तं विदुर्बुधाः ॥ २:२२ ॥

ஆ ஸமுத்ராத்து வை பூர்வாதாஸமுத்ராத்து பஸ்சிமாத் ।

தயோரேவாந்தரம் கிரியோரார்யாவர்த்தம் விதுர்புதா: ॥ 2-22

आ पूर्वात् समुद्रात् तु किङ्किङ्किळ् कडलुङ्कुम् आ पश्चिमात् समुद्रात् वै मेङ्किङ्किळ् कडलुङ्कुम्
तयोः गिर्योः अन्तरं मुञ्चोऽन्ना इरण्डु मलैकङ्कुम् इडैडपड्ड देशं
பகுதியானது புதா: பெரியோர்களால் ஆர்யாவர்த்தம் விது: என்று
அழைக்கப்படும்.

Image Courtesy – Google

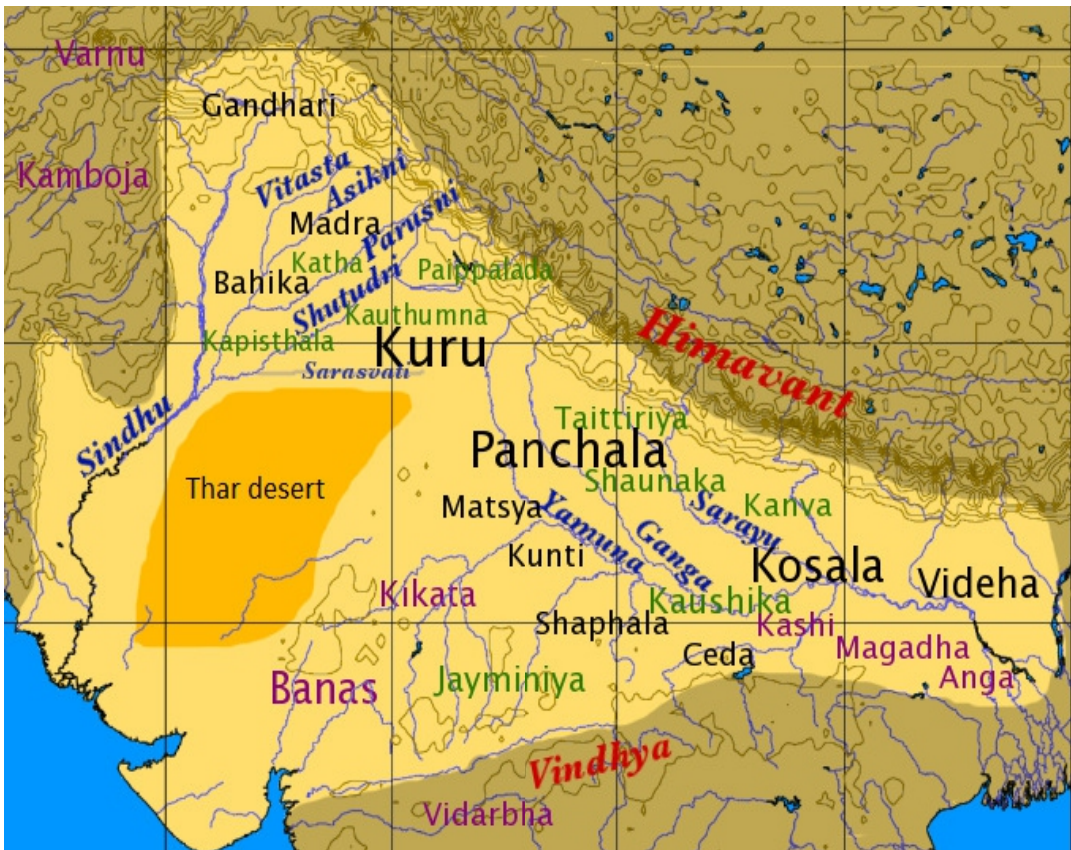

Image Courtesy – Google

कृष्णसारस्तु चरति मृगो यत्र स्वभावतः ।

स ज्ञेयो यज्ञियो देशो म्लेच्छदेशस्त्वतः परः ॥ २:२३ ॥

க்ருஷ்ணஸாரஸ்து சரதி ம்ருகோ யத்ர ஸ்வபாவத: ।

ஸ ஜ்ஞேயோ யஜ்ஞியோ தேஸோ ம்லேச்சதேஸஸ்த்வத: பர: ॥ 2-23 ॥

யத்ர து எந்த இடத்தில், க்ருஷ்ணஸார: ம்ருக: க்ருஷ்ணஸார: என்ற கலைமானானது, ஸ்வभावत: चरति இயல்பாகவே ஸஞ்சரிக்கிறதோ, ச: देश: அந்த இடம் யஜ்னிய: ஜ்னேய: து வேள்விகளைச் செய்வதற்கு உகந்த இடமாகும். अत: पर: பிற இடங்கள் ம்லேச்சதேச: ம்லேச்ச தேசங்கள் எனப்படும்.

कृष्णसारः कालमानं Blackbuck

Image Courtesy – Wikipedia

एतान्द्विजातयो देशान्संश्रयेरन्प्रयत्नतः ।

शूद्रस्तु यस्मिन्कस्मिन्वा निवसेद्वृत्तिकर्षितः ॥ २-२४ ॥

ஏதாந்த்விஜாதயோ தேஸாந்ஸம்ஸ்ரயேரந்ப்ரயத்நத: ।

ஸூத்ரஸ்து யஸ்மிந்கஸ்மிந்வா நிவஸேத்வ்ருத்திகர்ஸித: ॥ 2-24

द्विजातयः अन्तर्णां मुतलानवार्कः, एतान् देशान् इन्त (मैर्कुहिपिड्ड) தேசங்களில், प्रयत्नतः முயற்சி செய்து ச்ஸ்ரேர்ந் வசிக்க வேண்டும். शूद्रः तु சூத்ரரோ எனில், वृत्तिकर्षितः பொருளீட்டுவதன்பொருட்டு यस्मिन् कस्मिन् वा எங்கு வேண்டுமானாலும் निवसेत् வசிக்கலாம்.

एषा धर्मस्य वो योनिः समासेन प्रकीर्तिता ।

संभवश्चास्य सर्वस्य वर्णधर्मान्निबोधत ॥ २-२५ ॥

ஏஷா தர்மஸ்ய வோ யோநி: ஸமாஸேந ப்ரகீர்திதா ।

ஸம்பவஸ்சாஸ்ய ஸர்வஸ்ய வர்ணதர்மாந்நிபோதத ॥ 2-25

धर्मस्य एषा योनिः च इन्त தர்மத்தின் அடிப்படை விஷயங்களும் (காரணங்களும்), अस्य (प्रपञ्चस्य) संभवः इन्त ப்ரபஞ்சத்தின் தோற்றமும் वः உங்களுக்கு समासेन சுருக்கமாகக் தொகுத்து प्रकीर्तिता கூறப்பட்டன. (இனி) सर्वस्य वर्णधर्मान् அனைத்துத் தொழிற்குமுவினருக்கும் உரிய அறங்களை (मे) (என்னிடமிருந்து) निबोधत அறிந்துகொள்ளுங்கள்.

वैदिकैः कर्मभिः पुण्यैर्निषेकदिद्विजन्मनाम् ।

कार्यः शरीरसंस्कारः पावनः प्रेत्य चेह च ॥ २-२६ ॥

வைதிகை: கர்மபி: புண்யைர்நிஷேகாதிர்த்விஜந்மநாம் ।

கார்ய: ஸரீரஸம்ஸ்கார: பாவந: ப்ரேத்ய சேஹ ச ॥ 2-26

द्विजन्मनां இருப்பிறப்பளார்களால் (மூன்று தொழிற்குமுவினரால்) निषेकदि: शरीरसंस्कारः கர்பாதாநம் முதலான உடலுக்குரிய ஸம்ஸ்காரங்கள் (தூய்மைப்படுத்தும்

சடங்குகள்) वैदिकै வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள पुण्यै: कर्मभि:
புண்ய கர்மங்களைக்கொண்டு कार्य: செய்யப்பட வேண்டும்.

(तत्) (அது) इह च இவ்வுலக வாழ்விலும் प्रेत्य च இறந்த பிறகும் पावन: தூய்மையை
அருளக்கூடியவை.

गार्भैर्होमैर्जातकर्मचौडमौञ्जीनिबन्धनैः ।

बैजिकं गार्भिकं चैनो द्विजानामपमृज्यते ॥ २-२७ ॥

கார்பைஹோமைர்ஜாதகர்மசௌடமௌஞ்ஜீநிபந்தநை: ।

பைஜிகம் கார்பிகம் சைநோ த்விஜாநாமபம்ருஜ்யதே ॥ 2-27

द्विजानां இருபிறப்பாளர்களுக்கு बैजिकं गार्भिकं च தந்தையின் பீஜம், தாயின்
கர்பவாஸம் ஆகியவற்றால் एन: (ஏற்படும் அசுத்தமானது) பாபமானது, गार्भैः होमैः
கர்பத்திலிருக்கும்போது செய்யப்படும் ஹோமங்களாலும், जातकर्म- चौड-मौञ्जीनिबन्धनैः
பிறந்த பிறகு செய்யப்படும் ஜாதகர்மா, சௌஸம், உபநயநம் முதலான
ஸம்ஸ்காரங்களால் अपमृज्यते தூய்மைப்படுத்தப்படுகிறது. (பாபமானது நீங்கப்
பெறுகிறது).

स्वाध्यायेन ब्रतैर्होमैस्त्रैविद्येनेज्यया सुतैः ।

महायज्ञैश्च यज्ञैश्च ब्राह्मीयं क्रियते तनुः ॥ २-२८ ॥

ஸ்வாத்யாயேந வ்ரதௌர்ஹோமைஸ்த்ரைவித்யேநேஜ்யயா ஸுதௌ: ।

மஹாயஜ்ஞௌஸ்ச யஜ்ஞௌஸ்ச ப்ராஹ்மீயம் க்ரியதே தநு: ॥2-28

स्वाध्यायेन வேதங்களை ஒதுவதால், ब्रतैः வ்ரதங்களால், त्रैविद्येन इज्यया होमैः மூன்று
வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள ஹோமங்களால், தேவ-ரிஷி-பித்ரு தர்பணங்களால்,
सुतैः புத்ரனைப் பெறுவதால், महायज्ञैः च ஐம்பெரும்வேள்விகளால், यज्ञैः च
ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான வேள்விகளால், तनुः மனித உடலில் வாழ்கின்ற
உயிரானது, (உள்ளத்தூய்மை பெற்று, மெய்யறிவைப் பெற்று) ब्राह्मीयं
பரம்பொருளை அறிவதற்குரிய தகுதி உடையதாக ஆகிறது.

प्राङ्नाभिवर्धनात्पुंसो जातकर्म विधीयते ।

मन्त्रवत्प्राशनं चास्य हिरण्यमधुसर्पिषाम् ॥ २-२९ ॥

ப்ராங்நாபிவர்தநாத்பும்ஸோ ஜாதகர்ம விதீயதே ।

மந்த்ரவத்ப்ராஸநம் சாஸ்ய ஹிரண்யமதுஸர்பிஷாம் ॥ 2-29

புंस: மனிதனுக்கு (பிறந்த குழந்தைக்கு) நாபிவர்தனாட் ப்ராக் தொப்புள்கொடியை அறுப்பதற்கு முன்னால் ஜாதகர்ம: ஜாதகர்மாவானது விधीயதே செய்யப்பட வேண்டும். அச்ய அக்குழந்தைக்கு மन्त्रवत् மந்த்ரபூர்வமாக ஹிரண்ய-மது-சர்பிஷா பொன்-தேன்-நெய் முதலானவற்றைக்கொண்டு ப்ராஸநம் ச (करणीयम्) - உண்ணுமாறுசெய்ய வேண்டும்.

नामधेयं दशम्यां तु द्वादश्यां वास्य करयेत् ।

पुण्ये तिथौ मुहूर्ते वा नक्षत्रे वा गुणान्विते ॥ २-३० ॥

நாமதேயம் தசம்யாம் து த்வாதஸ்யாம் வாஸ்ய காரயேத் ।

புண்யே திதௌ முஹூர்த்தே வா நக்ஷத்ரே வா குணாந்விதே ॥ 2-30

அச்ய பிறந்த குழந்தைக்கு நாமதேயம் பெயர் சூட்டுவதை, தசம்யாம் வா பிறந்த பத்தாவது நாளிலோ த்வாதஸ்யாம் (வா) பன்னிரெண்டாவது நாளிலோ கரயேத் செய்ய வேண்டும். து (अथवा) (இல்லையெனில்), புண்யே திதௌ அதற்குரிய புண்ய திதியில் நக்ஷத்ரே நக்ஷத்திரத்தில் குணாவ்விதே முஹூர்த்தே வா நல்ல முஹூர்த்தத்திலோ (கிழமையிலோ) (क़रयेत्) (செய்யலாம்).

मङ्गल्यं ब्राह्मणस्य स्यात्क्षत्रियस्य बलान्वितम् ।

वैश्यस्य धनसंयुक्तं शूद्रस्य तु जुगुप्सितम् ॥ २.३१ ॥

மங்கல்யம் ப்ராஹ்மணஸ்ய ஸ்யாத்ஷத்ரியஸ்ய பலாந்விதம் ।

வைஸ்யஸ்ய தநஸம்யுக்தம் ஸூத்ரஸ்ய து ஜுகுப்ஸிதம்॥ ॥ 2.31

ப்ராஹ்மணஸ்ய அந்தணர்களுக்கு மங்கல்யம் மங்களகரமான பெயர்களையும், க்ஷத்ரியர்களுக்கு பலாவ்விதம் வலிமையை உணர்த்தும் பெயர்களையும், வைஸ்யஸ்ய வைச்யர்களுக்கு தநஸம்யுக்தம் செல்வச்சேர்க்கையை உணர்த்தும் பெயர்களையும், து ஸூத்ரஸ்ய

சூத்ரர்களுக்கு, जुगुप्सितं பிற மூன்று வர்ணத்தினரையும்
பாதுகாப்பவன் என்பதை உணர்த்தும் (नामकरणं कुर्यात्) स्यात्
பெயர்களையும் வைக்க வேண்டும்.

शर्मवद्ब्राह्मणस्य स्याद्राज्ञो रक्षासमन्वितम् ।

वैश्यस्य पुष्टिसंयुक्तं शूद्रस्य प्रेष्यसंयुतम् ॥ २.३२ ॥

ஸ்ர்மவத்ப்ராஹ்மணஸ்ய ஸ்யாத்ராஜ்ஞோ ரக்ஷாஸமந்விதம் ।

வைஸ்யஸ்ய புஷ்டிஸம்யுக்தம் ஸூத்ரஸ்ய ப்ரேஷ்யஸம்யுதம் ॥ 2.32

ब्राह्मणस्य (नाम) शर्मवत् அந்தணர்களுக்கு பெயர்களுடன் இணைப்புச்சொல்லாக
ஸ்ர்மா என்ற பெயரையும், राज्ञः (नाम) ரக்ஷாஸமந்விதம், அரசர்களுக்கு காப்பவன்
என்பதைக் காட்டும் பெயரையும், वैश्यस्य (नाम) புஷ்டிஸம்யுக்தம் வைச்யர்களுக்கு
செழுமையை உணர்த்தும் பெயரையும், शूद्रस्य प्रेष्यसंयुतम् சூத்ரர்களுக்கு
-இருபிறப்பாளர்களுக்கு தாஸராகவும், அவர்களைப் பாதுப்பவராகவும் இருக்கும்
தன்மையை உணர்த்தும் பெயரையும் சேர்த்து (कुर्यात्) स्यात्। வைக்க வேண்டும்.

(உதாரணம் - விஷ்ணு ஸர்மா, ந்ருஸிம்ஹ வர்மா, தநபதி:, ராமதாஸ:

- ஸ்ரீராமசந்த்ரர் உரை)

स्त्रीणां सुखोद्यमक्रूरं विस्पष्टार्थं मनोहरम् ।

मङ्गल्यं दीर्घवर्णान्तमाशीर्वादाभिधानवत् ॥ २.३३ ॥

ஸ்த்ரீணாம் ஸுகோத்யமக்ரூரம் விஸ்பஷ்டார்தம் மனோஹரம் ।

மங்கல்யம் தீர்கவார்ணாந்தமாஸீர்வாதாபிதாநவத் ॥ 2.33

स्त्रीणां (नामकरणं) பெண்களுக்கு (உரிய பெயர்கள்) सुखोद्यम्, இன்பம் பயக்கின்ற
(உச்சரிப்பதற்கு இனிமையான), क्रूरमற்ற (மென்மையான), विस्पष्टार्थं தெளிவான
मनोहरं உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்கின்ற, मङ्गल्यं மங்களகரமான दीर्घवर्णान्तम् நெடில்
எழுத்துகளை இறுதிச்சொல்லாக உடைய आशीर्वादाभिधानवत् (कुर्यात्) ஆசீர்வாதத்தை
உரைக்கின்ற பெயர்களை வைக்க வேண்டும்.

चतुर्थे मासि कर्तव्यं शिशोर्निष्क्रमणं गृहात् ।

षष्ठेऽन्नप्राशनं मासि यद्वेष्टं मङ्गलं कुले ॥ २.३४ ॥

சதுர்தே மாஸி கர்தவ்யம் ஸிஸோர்நிஷ்க்ரமணம் க்ருஹாத் ।

ஷஷ்டே:ந்நப்ராஸநம் மாஸி யத்வேஷ்டம் மங்கலம் குலே ॥ 2.34

गृहात् इल्लத்திலிருந்து शिशोः निष्क्रमणं குழந்தையை வெளியே எடுத்துச் செல்வதை चतुर्थे मासि நான்காவது மாதத்தில் कर्तव्यम् செய்ய வேண்டும். அந்நபாஸநம் (முதல் உணவு கொடுக்கும் சடங்கை) षष्ठे मासि वा ஆறாவது மாதத்திலோ அல்லது यत् कुले इष्टं मङ्गलं தங்களது குல வழக்கப்படி எது மங்கலமோ அக்காலத்தில் (कणीयम्) (செய்ய வேண்டும்).

चूडाकर्म द्विजातीनां सर्वेषामेव धर्मतः ।

प्रथमेऽब्दे तृतीये वा कर्तव्यं श्रुतिचोदनात् ॥ २.३५ ॥

டாகர்ம த்விஜாதீநாம் ஸர்வேஷாமேவ தர்மத: ।

ப்ரதமே:ப்தே த்ருதீயே வா கர்தவ்யம் ஸ்ருதிசோதநாத் ॥ 2.35

सर्वेषां द्विजातीनां இருப்பிறப்பாளர்கள் அனைவருக்கும் (மூன்று வர்ணத்தாருக்கும்) चूडाकर्म சிகை வைக்கின்ற சடங்கை, प्रथमे अब्दे वा முதல் வருடத்திலோ तृतीये (अब्दे वा) மூன்றாவது வருடத்திலோ धर्मतः அறநெறிக்கு உட்பட்டு, श्रुतिचोदनात् एव வேதத்தில் முறையாகக் கூறியுள்ளபடியே कर्तव्यम् செய்ய வேண்டும்.

गर्भाष्टमेऽब्दे कुर्वीत ब्राह्मणस्योपनायनम् ।

गर्भादिकदशे राज्ञो गर्भात्तु द्वादशे विशः ॥ २.३६ ॥

கர்பாஷ்டமே:ப்தே குர்வீத ப்ராஹ்மணஸ்யோபநாயநம் ।

கர்பாதேகாதஸே ராஜ்ஞோ கர்பாத்து த்வாதஸே விஸ: ॥ 2.36

ब्राह्मणस्य अन्तर्णुक्त्तु, उपनायनं उपनयनस्य सङ्गक
गर्भाष्टमे अब्दे कर्पत्तिलिरुन्तु ँड्ढावतु वयतिल कूर्त्त सय्य
वैण्ण्डुम्. राजः अरसङ्गक गर्भात् ँक्दशे (अब्दे) कर्पत्तिलिरुन्तु पतिनारवतु
वयतिलुम्, विशः वैस्यङ्गक द्वादशे (अब्दे) कर्पत्तिलिरुन्तु पन्निरण्डावतु
वयतिलुम् (कूर्त्त) (सय्य वैण्ण्डुम्).

ब्रह्मवर्चसकमस्य कर्यं विप्रस्य पञ्चमे ।

राज्ञो बलार्थिनः षष्ठे वैश्यस्येहार्थिनोऽष्टमे ॥ २.३७ ॥

ப்ரஹ்மவர்ச்சஸகாமஸ்ய கார்யம் விப்ரஸ்ய பஞ்சமே ।

ராஜ்ஞோ பலார்திந ஷஷ்டே வைஸ்யஸ்யேஹார்திநோ஽ஷ்டமே ॥ 2.37

इह इङ्कु ब्रह्मवर्चसकमस्य विप्रस्य प्ब्रह्मवर्चसै विरुम्पुकिन्त अन्तर्णुक्त्तु,
पञ्चमे (अब्दे) ङ्न्तாவतु वयतिल कर्यम् (उपनयनम् कर्णीयम्)। उपनयनम् सय्य
वैण्ण्डुम्. बलार्थिनः राजः वलिमैयै विरुम्पुम् अरसङ्गक षष्ठे (अब्दे) आह्रावतु
वयतिलुम्, अर्थिनः वैश्यस्य प्बाराण्डीड विरुम्पुम् वैस्यङ्गक अष्टमे (अब्दे)
ँड्ढावतु वयतिलुम् (उपनयनम्) (कर्यम्) (उपनयनत्तैस सय्य वैण्ण्डुम्).

आषोडशाद्ब्राह्मणस्य सावित्री नातिवर्तते ।

आद्वाविंशात्क्षत्रबन्धोराचतुर्विंशतेर्विशः ॥ २.३८ ॥

ஆஷோடஸாத்ப்ராஹ்மணஸ்ய ஸாவித்ரீ நாதிவர்ததே ।

ஆத்வாவிம்ஸாத்ஷத்ரபந்தோராசதுர்விம்ஸதேர்விஸஃ ॥ 2.38

ब्राह्मणस्य अन्तर्णुक्त्तु आषोडशात्, पतिनाहु वयतिर्कुள்ளाकवुम्, क्षत्रबन्धोः
क्षत्रियङ्गक आद्वाविंशात् इरुपत्तिरण्डु वयतिर्कुள்ளाकवुम्, विशः
वैस्यङ्गक आचतुर्विंशतेः इरुपत्तु नान्कु वयतिर्कुள்ளाकवुम् सावित्री ஸாவித்ரீ
மந்த்ரமானது ந அதிவர்ததே மிகாமல் (உபதேசிக்கப்பட வைண்டும்).

अत ऊर्ध्वं त्रयोऽप्येते यथाक्वलमसंस्कृताः ।

सावित्रीपतिता ब्रात्या भवन्त्यार्यविगर्हिताः ॥ २.३९ ॥

அத ஊதர்வம் த்ரயோ஽ப்யேதே யதாகாலமஸம்ஸ்க்ருதா: ।

ஸாவித்ரீபதிதா வ்ராத்யா பவந்த்யார்யவிகர்ஹிதா: ॥ 2.39

அத: ஊர்வ் யதாक्लम् மேற்கூறிய காலத்திற்கு மேல் ஆகிவிட்டால் (அதற்குள் உபநயந ஸம்ஸ்காரம் செய்யத் தவறிவிட்டால்), एते त्रयः अपि மூன்று தொழிற்குமுவினரும் அசंस्कृता: அஸம்ஸ்க்ருதர்கள் ஆகிறார்கள், சாவித்ரிபதிதா: அவர்கள் ஸாவித்ரி மந்த்ரத்தைப் பெறுவதற்குரிய தகுதியை இழந்துவிடுகிறார்கள், आर्यविगर्हिता: அவர்கள் அறிவிலும் ஒழுக்கத்திலும் சிறந்த பெரியோர்களால் நிந்திக்கப்படுகிறார்கள், ब्रात्या: भवन्ति। அவர்களுக்கு வ்ராத்யர்கள் என்று பெயர்.

नैतैरपूतैर्विधिवदाप्यपि हि कर्हिचित् ।

ब्राह्मण्यौनांश्च संबन्धानाचरेद्ब्राह्मणः सह ॥ २.४० ॥

நைதையூதர்விதிவதாபத்யபி ஹி கர்ஹிசித் ।

ப்ராஹ்மான்யௌநாந்ஸ்ச ஸம்பந்தாநாசரேத்ப்ராஹ்மண: ஸஹ ॥ 2.40

एतैः अपूतैः (ब्रात्यैः) தெய்வீக ஆற்றலைப் பெறுவதற்குரிய ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்யாத, विधिवत् (प्रायश्चित्तमकृतवद्भिः सह) ப்ராயச்சித்தம் செய்யாத அத்தகையவர்களுடன், அட்ணனநிண (आपदक्ले अपि) ஆபத்துக்காலத்திலும்கூட, ब्राह्मण्यौनान् (अध्यापन-क्यादानादि) संबन्धान् च कर्हिचित् न आचरेत्। அந்தணர் வேதத்தை ஒதுவித்தலையும் திருமண உறவு முதலான தொடர்பும் ஒருபொழுதும் கொள்ளக்கூடாது.

कर्णरौरवबास्तानि चर्माणि ब्रह्मचारिणः ।

वसीरन्नानुपूर्व्येण शाणक्षौमाविकनि च ॥ २.४१ ॥

கார்ஷ்ணரௌரவபாஸ்தாநி சர்மாணி ப்ரஹ்மசாரிண: ।

வஸீரந்நாநுபூர்வ்யேண ஸாணக்ஷௌமாவிகாநி ச ॥ 2.41

ब्रह्मचारिणः अन्तर्ण प्प्रह्मसारीक्कु, अनुपूर्व्येण कर्ण-रौरव-
बास्तानि कुरुप्पुप्पुள்ளिकण्डन् கூடிய மான்தோலும், க்ஷத்ரிய
ப்ரஹ்மசாரிக்கு, ருரு என்ற ஒருவித மானின் தோலும், வைச்ய ப்ரஹ்மசாரிக்கு
ஆட்டுத்தோலும் चर्माणि மேல்துணிகளாகும். शण-क्षौम-आविकानि च முறையே
அரையில் (இடுப்பில்), சணல், பட்டு, ஆட்டுரோமம் ஆகியவற்றால் ஆன
வஸ்தரத்தை वसीरन् அணிய வேண்டும்.

मौज्जी त्रिवृत्समा श्लक्षणा कर्या विप्रस्य मेखला ।

क्षत्रियस्य तु मौर्वीज्या वैश्यस्य शणतान्तवी ॥ २.४२ ॥

மௌஞ்ஜீ த்ரிவ்ருத்ஸமா ஸ்லக்ஷணா கார்யா விப்ரஸ்ய மேகலா ।

க்ஷத்ரியஸ்ய து மௌர்வீஜ்யா வைஸ்யஸ்ய ஸணதாந்தவீ ॥ 2.42

विप्रस्य अन्तर्णरुदय मेखला मेकलयाक त्रिवृत्समा मून्हाकस्
சேர்க்கப்பட்டதும், श्लक्षणा மிருதுவானதுமான मौज्जी முஞ்ஜிப்புல்லை (தர்பையை कर्या
(இடுப்பில்) அணியப்பட வேண்டும்). क्षत्रियस्य तु क्क्षत्त्रियருக்கு मौर्वीज्या நாண்
கயிற்றாலான மௌர்வியும், वैश्यस्य வைச்யருக்கு शणतान्तवी (कर्या) சணலால்
செய்யப்பட்ட நூலும் அணியப்பட வேண்டும்.

मुज्जालाभे तु कर्तव्याः कुशाश्मन्तकबल्वजैः ।

त्रिवृता ग्रन्थिनैकेन त्रिभिः पञ्चभिरेव वा ॥ २.४३ ॥

முஞ்ஜாலாபே து கர்தவ்யா: குஸாஸ்மந்தகபல்பஜை: ।

த்ரிவ்ருதா க்ரந்திநைகேந த்ரிபி: பஞ்சபிரேவ வா ॥ 2.43

मुज्जालाभे तु मुञ्जिपुल किलेक्कात पत्सत्तिल्, कुशाश्मन्तकबल्वजैः (निर्मिता) त्रिवृता
குஸ, அஸ்மந்தக பல்பஜ முதலான புற்களால் மூன்றாகச் செய்து एकेन ग्रन्थिना ஒற்றை
முடிச்சுப் போட்டு, त्रिभिः पञ्चभिः वा कर्तव्या மூன்று அல்லது ஐந்து வளையங்களாக
சுற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.

कर्पासमुपवीतं स्याद्विप्रस्योर्ध्ववृतं त्रिवृत् ।

शणसूत्रमयं राज्ञो वैश्यस्याविक्षौत्रिकम् ॥ २.४४ ॥

கார்பாஸமுபவீதம் ஸ்யாத்விப்ரஸ்யோர்த்வவ்ருதம் த்ரிவ்ருத் ।

ஸணஸூத்ரமயம் ராஜ்ஞோ வைஸ்யஸ்யாவிக்ஸௌத்ரிகம் ॥ 2.44

விப்ரஸ்ய அந்தணருக்கு கர்पासं உபவீதம் பருத்தியிலான உபவீதம் (முப்புரிநூல்). ராஜ்: அரசருக்கு (உபவீதம்) शणसूत्रमयं சணலால் செய்யப்பட்ட உபவீதம் वैश्यस्य வைச்யருக்கு (உபவீதம்) आविक्षौत्रिकं ஆட்டுரோமத்தால் செய்யப்பட்ட உபவீதம். ऊर्ध्ववृतं त्रिवृत् स्यात् இவை அனைத்தும் மேல்நோக்கியிருப்பதும், மூன்றாக முறுக்கப்பட்டதுமாக இருக்க வேண்டும்.

ब्राह्मणो बैल्वपालाशौ क्षत्रियो वाटखादिरौ ।

पैलवौदुम्बरौ वैश्यो दण्डानर्हन्ति धर्मतः ॥ २.४५ ॥

ப்ராஹ்மணோ பைல்வபாலாஸௌ க்ஷத்ரியோ வாடகாதிரௌ ।

பைலவௌதும்பரௌ வைஸ்யோ தண்டாநர்ஹந்தி தர்மத: ॥ 2.45

ब्राह्मणः अन्तणुर्कु बौल्वपालाशौ विल्वम्, पुरस मरङ्गलालानवैयुम्, क्षत्रियः क्षत्रियर्कु वाटखादिरौ औल्, कुरुङ्काली मरङ्गलालानवैयुम्, वैश्यः वैश्यार्कु पौलवौदुम्बरौ पीलव, अत्ति मरङ्गलालानवैयुम्, धर्मतः दण्डान् अर्हन्ति। அறநெறிப்படி தண்டங்களாக ஏற்கத்தக்கவை.

केशान्तिके ब्राह्मणस्य दण्डः कार्यः प्रमाणतः ।

ललाटसंमितो राज्ञः स्यात्तु नासान्तिके विशः ॥ २.४६ ॥

கேஸாந்திகோ ப்ராஹ்மணஸ்ய தண்ட: கார்ய: ப்ரமாணத: ।

லலாடஸம்மிதோ ராஜ்ஞ: ஸ்யாத்து நாஸாந்திகோ விஸ: ॥ 2.46

ब्राह्मणस्य प्रमाणतः केशान्तिकः दण्डः कार्यः अन्तणुर्कु तண்டमानतु தலைமுடியளவு உயரமுள்ள தண்டம் வைத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும். ராஜ்: (दण्डः)

ललाटसंमितः अरसार्कान्कुक्षीयतु नेहन्नीयलव उयारमृम तु विशः

(दण्डः) नासान्तिकः (प्रमाणतः कार्यः)। வைச்யர்களுக்குரியது மூக்களவு உயரமும் உள்ள தண்டம் வைத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

ऋजवस्ते तु सर्वे स्युरव्रणाः सौम्यदर्शनाः ।

अनुद्वेगकरा नृणां सत्वचोऽनग्निदूषिताः ॥ २.४७ ॥

ருஜவஸ்தே து ஸர்வே ஸ்யுரவ்ரணா: ஸௌம்யதர்ஸநா: ।

அநுத்வேககரா ந்ருணாம் ஸத்வசோ஽நக்நிதூஷிதா: ॥ 2.47

து மேலும் (दण्डः) ते सर्वे (தண்டங்கள்) அனையனைத்தும், ऋजवः நேர்க்கோட்டில் இருப்பவையாகவும், अव्रणाः வெட்டுப்படாதவையாகவும், सौम्यदर्शनाः பார்ப்பதற்கு அழகானவையாகவும், नृणां अनुद्वेगकरा: பிறரைத் துன்புறுத்தாததாகவும், सत्वचः மேல்பட்டை உள்ளதாகவும், अनग्निदूषिताः स्यु:। நெருப்பில் படாததுமாக இருக்க வேண்டும்.

प्रतिगृह्योप्सितं दण्डमुपस्थाय च भास्करम् ।

प्रदक्षिणं परीत्याग्निं चरेद्भैक्षं यथाविधि ॥ २.४८ ॥

ப்ரதிக்ருஹ்யேப்ஸிதம் தண்டமுபஸ்தாய ச பாஸ்கரம் ।

ப்ரதக்ஷிணம் பரீத்யாக்நிம் சரேத்பைக்ஷம் யதாவிதி ॥ 2.48

ईप्सितं दण्डं अवरावरोक्तु वितीककपपट्ट तण्डतत्ता प्रतिगृह्य एदुत्तुक्कोण्डु, भास्करम् उपस्थाय च षुर्ीय पकवाणै वणङ्कि, अग्निं प्रदक्षिणं परीत्य अक्न्ति पकवाणै वलम् वन्तु, यथाविधि सास्त्ररनेरिपपडि भैक्षं पिणैकैयैदुक्क चरेत् सेल्ल वेण्डुम्.

भवत्पूर्वं चरेद्वैक्षमुपनीतो द्विजोत्तमः ।

भवन्मध्यं तु राजन्यो वैश्यस्तु भवदुत्तरम् ॥ २.४९ ॥

பவத்பூர்வம் சரேத்பைக்ஷமுபநீதோ த்விஜோத்தம: ।

பவந்மத்யம் து ராஜந்யோ வைஸ்யஸ்து பவதுத்தரம் ॥ 2.49

उपनीतः द्विजोत्तमः உபநயநம் செய்விக்கப்பட்ட அந்தணர், भवत्पूर्वं (उक्त्वा) முதலில் பவதி (பவதி பிஷாம் தேஹி) என்று சொல்லியும், राजन्यः तु க்ஷத்ரியரோ எனில், भवन्मध्यं (उक्त्वा) நடுவில் பவதி (பிஷாம் பவதி தேஹி) என்று சொல்லியும், वैश्यः तु भवदुत्तरं (उक्त्वा) வைச்யரோ எனில், கடைசியில் பவதி (பிஷாம் தேஹி பவதி) என்று சொல்லியும் भैक्षं चरेत् பிஷை கேட்க வேண்டும்.

मातरं वा स्वसारं वा मातुर्वा भगिनीं निजाम् ।

भिक्षेत भिक्षां प्रथमं या चैनं नावमानयेत् ॥ २.५० ॥

மாதரம் வா ஸ்வஸாரம் வா மாதுர்வா பகிநீம் நிஜாம் ।

பிஷேத பிஷாம் ப்ரதமம் யா சைநம் நாவமானயேத் ॥ 2.50 ॥

(ब्रह्मचारी) (ப்ரஹ்மசாரி), मातरं वा தாயாரை அல்லது मातुः स्वसारं वा தாயின் சகோதரியை निजां भगिनीं (வா) அல்லது தன்னுடன் பிறந்த சகோதரியை च या एनं न अवमानयेत् (அல்லது) எவர் தன்னை அவமானப்படுத்த மாட்டாரோ, (பிஷை அளிக்க மறுக்க மாட்டாரோ) அத்தகையவரை (अणुकि) प्रथमं भिक्षां भिक्षेत முதலாவது பிஷையை ஏற்க வேண்டும்.

समाहृत्य तु तद्वैक्षं यावदन्नममायया ।

निवेद्य गुरवेऽश्रीयादाचम्य प्राङ्मुखः शुचिः ॥ २.५१ ॥

ஸமாஹ்ருத்ய து தத்பைக்ஷம் யாவதந்நமமாயயா ।

நிவேத்ய குரவேஸ்நீயாதாசம்ய ப்ராங்முக: ஸூசி: ॥ 2.51

(ब्रह्मचारी) ப்ரஹ்மசாரியானவர், தத் பைக்ஷம் சமாஹத்ய, அந்த பிசைஷயை சேகரித்து, யாவத் அந்நம் எவ்வளவு அந்நம் உள்ளதோ, அமாயயா குரவெ நிவேத்ய, அதனை கபடமில்லாமல் (மறைக்காமல்) குருவிற்கு ஸமர்ப்பணம் செய்து, (அவரது கட்டளைப்படி) शुचिः (सन्) தூய்மையுடைவனாக, प्राङ्मुखः (सन्) கிழக்கு நோக்கி அமர்ந்தவனாக आचम्य ஆசமநீயம் செய்து, अश्रियात् உணவருந்த வேண்டும்.

आयुष्यं प्राङ्मुखो भुङ्क्ते यशस्यं दक्षिणामुखः ।

श्रियं प्रत्यङ्मुखो भुङ्क्ते ऋतं भुङ्क्ते ह्युदङ्मुखः ॥ २.५२ ॥

ஆயுஷ்யம் ப்ராங்முகோ புங்க்தே யஸஸ்யம் தக்ஷிணாமுக: ।

ஸ்ரியம் ப்ரத்யங்முகோ புங்க்தே ருதம் புங்க்தே ஹ்யுதங்முக: ॥ 2.52 ॥

आयुष्यम् (इच्छन्) ஆயுளை விரும்புவன் प्राङ्मुखः கிழக்கு நோக்கியும், यशस्यम् (इच्छन्) புகழை விரும்புவன் दक्षिणामुखः தெற்கு நோக்கியும், श्रियम् (इच्छन्) செல்வத்தை விரும்புவன் प्रत्यङ्मुखो மேற்கு நோக்கியும், ऋतम् (इच्छन्) வடக்கு நோக்கியும் भुङ्क्ते உணவருந்த வேண்டும்.

उपस्पृश्य द्विजो नित्यमन्नमद्यात्समाहितः ।

भुक्त्वा चोपस्पृशेत्सम्यग्द्विः खानि च संस्पृशेत् ॥ २.५३ ॥

உபஸ்ப்ருஸ்ய த்விஜோ நித்யமந்நமத்யாத்ஸமாஹித: ।

புக்த்வா சோபஸ்ப்ருஸேத்ஸம்யகத்பி: காநி ச ஸம்ஸ்ப்ருஸேத் ॥ 2. 53

द्विजः இருப்பிறப்பாளன், नित्यं उपस्पृश्य (आचम्य) நாள்தோறும் ஆசமநம் செய்துவிட்டு, समाहितः (अनन्यमनः सन्) ஒருமுகப்பட்ட மனதுடன் (भक्षयेत्) (உணவருந்த வேண்டும்). अन्नं अद्यात् भुक्त्वा च உணவருந்திய பின்னரும் उपस्पृशेत् (आचमेत्) ஆசமநம் செய்ய வேண்டும். द्विः (जलैः) நீரினால், खानि (षट् छिद्राणि - मुखनासिकादीनि) च முகத்திலுள்ள (கண், காது, மூக்கில் உள்ள)ஆறு ஓட்டைகளை सम्यक् संस्पृशेत् நன்கு தொட வேண்டும்.

पूजयेदशनं नित्यमद्याच्चैतदकुत्सयन् ।

दृष्ट्वा हृष्येत्प्रसीदेच्च प्रतिनन्देच्च सर्वशः ॥ २.५४ ॥

பூஜ்யேதஸநம் நித்யமத்யாச்சைததகுத்ஸயந் ।

த்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்யேத்ப்ரஸீதேச்ச ப்ரதிநந்தேச்ச ஸர்வஸ: || 2.54

அசனம் உணவை நित्यம் நாஸ்தோஹும் பூஜயத் பூஜிக்க (வழிபட) வேண்டும். एतत् च अकुत्सयन् अद्यात् எப்பொழுதும் உணவை வெறுக்காமல் (கோபப்படாமல்) உண்ண வேண்டும். (एतत्) दृष्ट्वा, உணவைக் கண்டு, हृष्येत् உள்ளம் மகிழ வேண்டும், प्रसीदेत् அமைதி கொள்ள வேண்டும், सर्वशः प्रतिनन्देत् च மீண்டும் உவகை கொள்ள வேண்டும்.

कृताग्रिक्वर्यो भुञ्जीत वाग्यतो गुर्वनुज्ञया।

आपोशनक्रियापूर्वं सत्कृत्यान्नमकुत्सयन्॥

(याज्ञवल्क्यस्मृति १-३१)

यो मां अदत्त्वा पितृदेवताभ्यो भृत्यातिथीनां च सुहृज्जनस्य। सम्पन्नमश्रन्विषमत्ति
मोहात्मन्नयहं मृत्युरस्मि। हुताग्निहोत्रः कृतवैश्वदेवः पूज्यातिथीन् भृत्यजनावशिष्टम्।
तुष्टश्शुचिश्श्रद्धदत्ति यो मां तस्यामृतं स्यां स च मां भुनक्ति।

(बोधायनधर्मसूत्रम् २-३-१७)

पूजितं ह्यशनं नित्यं बलमूर्जं च यच्छति ।

अपूजितं तु तद्वृत्तमुभयं नाशयेदिदम् ॥ २.५५ ॥

பூஜிதம் ஹ்யஸநம் நித்யம் பலமுர்ஜம் ச யச்சதி ।

அபூஜிதம் து தத்புக்தமுபயம் நாஸயேதிதம் || 2.55

हि एनेन्नाल्, नित्यं नास्तीहोतुम् पूजितं वृत्तिपदपुढुम् अशनं उणवानतु बलं च
ऊर्ज (च) वलिमयैयुम् अनुक्कत्तैयुम् यच्छति तृकृति. तत् अपूजितं भुक्तं तु अव्वानु

பூஜிக்கப்படாமல் உண்ணப்படும் உணவானது, इदम् उभयं
नाशयेत् இவை இரண்டையும் அழிக்கிறது.

नोच्छिष्टं कस्यचिद्दद्यान्नाद्याच्चैव तथान्तरा ।

नचैवात्यशनं कुर्यान्न चोच्छिष्टः क्वचिद्ब्रजेत् ॥ २.५६ ॥

நோச்சிஷ்டம் கஸ்யசித்தத்யாந்நாத்யாச்சைவ ததாந்தரா ।

நசைவாத்யஸநம் குர்யாந்ந சோச்சிஷ்ட: க்வசித்வ்ரஜேத் ॥ 2.56

कस्यचित् எவருக்கும் उच्छिष्टं எச்சிலான உணவை न दद्यात् வழங்கக்கூடாது. तथा
अन्तरा இரு உணவு வேளைகளுக்கு இடையில் न आद्यात् உண்ணக்கூடாது. अत्याशनं नैव
च कुर्यात् அளவுக்கு அதிகமாக ஒருபொழுதும் உண்ணக்கூடாது. उच्छिष्टः (सन्)
எச்சிலான உணவுப் பொருட்களுடன், क्वचित् न ब्रजेत् எங்கும் செல்லக்கூடாது.

अनारोग्यमनायुष्यमस्वर्ग्यं चातिभोजनम् ।

अपुण्यं लोकविद्विष्टं तस्मात्तत्परिवर्जयेत् ॥ २.५७ ॥

அநாரோக்யமநாயுஷ்யமஸ்வர்க்யம் சாதிபோஜநம் ।

அபுண்யம் லோகவித்விஷ்டம் தஸ்மாத் தத்பரிவர்ஜயேத் ॥ 2.57

अतिभोजनम् அளவுக்கு அதிகமாக உண்ணுதல், अनारोग्यम् உடலின்
आरोग्यத்திற்கு தீங்கை விளைவிக்கும், अनायुष्यम् ஆயுளைக் குறைக்கும், अस्वर्ग्यम्
ஸ்வர்கத்தைத் தராது, अपुण्यं புண்ணியத்தைத் தராது, लोकविद्विष्टं च பெரியோர்களால்
நிந்திக்கப்படுகிறது. तस्मात् எனவே तत् அதிகமாக உண்ணுதலை परिवर्जयेत् । தவிர்க்க
வேண்டும்.

ब्राह्मेण विप्रस्तीर्थेन नित्यकलमुपस्पृशेत् ।

कयत्रैदशिकभ्यां वा न पित्र्येण कदाचन ॥ २.५८ ॥

ப்ராஹ்மேண விப்ரஸ்தீர்தேந நித்யகாலமுபஸ்ப்ருஸேத் ।

காயத்ரைதஸிகாப்யாம் வா ந பித்ர்யேண கதாசந ॥ 2.58

विप्रः अन्तணन् ब्राह्मेण तीर्थेन वा प्प्रह्ममतीर्त्ततिनाल (अल्लतु) कयत्रैदशिकभ्यां (वा) प्प्राजापत्य तीर्त्तम् अल्लतु தேவ தீர்த்தத்தினால் नित्यकलं எல்லாக் காலத்திலும் उपस्पृशेत् ஆசமநம் செய்ய வேண்டும். पित्र्येण பித்ரு தீர்த்தத்தினால் कदाचन न (उपस्पृशेत्) ஒருபொழுதும் ஆசமநம் செய்யக்கூடாது.

अङ्गुष्ठमूलस्य तले ब्राह्मं तीर्थं प्रचक्षते ।

कयमङ्गुलिमूलेऽग्रे दैवं पित्र्यं तयोरधः ॥ २.५९ ॥

அங்குஷ்டமூலஸ்ய தலே ப்ராஹ்மம் தீர்தம் ப்ரசக்ஷதே ।

காயமங்குலிமூலேஃக்ரே தைவம் பித்ர்யம் தயோரதஃ ॥ 2.59

अङ्गुष्ठमूलस्य तले कड्डैविरलिन अडिपाकत्तिल (உள்ளங்கையில்) உள்ளது ब्राह्मं तीर्थं ப்ரஹ்மதீர்த்தம் प्रचक्षते என்று சொல்லப்படும். अङ्गुलिमूले சுண்டுவிரலின் अडिपाकत्तिल உள்ளது कयं ப்ராஜாபத்ய தீர்த்தமாகும். अग्रे (எல்லா விரல்களின்) நுனியிலும் உள்ளது दैवं தேவ தீர்த்தமாகும். (तथा) அவ்வாறே तयोः अधः கட்டைவிரலுக்கும் ஆள்காட்டிவிரலுக்கும் இடையே உள்ளது पित्र्यं (प्रचक्षते।) பித்ரு தீர்த்தம் எனப்படும்.

क्निष्ठादेशिन्यङ्गुष्ठमूलान्यग्रं कस्य च।

प्रजापतिपितृब्रह्मदेवतीर्थान्यनुक्रमात् इति। (याज्ञवल्क्यः)

अङ्गुष्ठमूलान्तरो रेखायां ब्राह्ममुच्यते।

சுண்டுவிரல், ஆள்காட்டிவிரல், பெருவிரல் இவைகளின் அடியும், கையின் நுனியும் முறையே ப்ராஜாபதி தீர்த்தம், பித்ரு தீர்த்தம், ப்ரஹ்ம தீர்த்தம், தேவ தீர்த்தம் எனப்படுகின்றன. (ஸ்ரீயாஜ்ஞவல்க்யர்)

अन्तराङ्गुष्ठदेशिन्योः पितृणां तीर्थमुत्तमम्।

ātmavidyā
e-Learning

क्निष्ठामूलतः पश्चात् प्राजापत्यं प्रचक्षते॥ (व्यासः)

பெருவிரலின் அடியிலுள்ள ரேகையில் ப்ராஹ்ம தீர்த்தம், பெருவிரல் ஆள்காட்டி விரல் இவைகளின் நடுவில் பித்ரு தீர்த்தம், சுண்டுவிரலில் ப்ராஜாபத்ய தீர்த்தம். (ஸ்ரீவ்யாஸர்)

त्रिराचामेदपः पूर्वं द्विः प्रमृज्यात्ततो मुखम् ।

खानि चैव स्पृशेदद्विरात्मानं शिर एव च ॥ २.६० ॥

த்ரிராசாமேதப: பூர்வம் த்வி: ப்ரம்ருஜ்யாத்ததோ முகம் ।

காநி சைவ ஸ்ப்ருஸேதத்பிராத்மாநம் ஸிர ஏவ ச ॥ 2.60

பூர்வ முதலில் அப: ஜலத்தைத் த்ரி: அசாமேத் மூன்று தடவை சாப்பிட வேண்டும். தத: பின்பு த்வி: முகம் (ஜலத்தைக் கையால் தொட்டு ஈர்க்கையால்) இரண்டுமுறை வாயை ப்ரமூஜ்யாத் துடைத்துக்கொள்ள வேண்டும். खानि च एव கண்கள், மூக்குகள், காதுகள், கன்னங்கள் இவற்றையும் ஆத்மான் ஹ்ருதயத்தையும் ஸிர: ஏவ ச தலையையும் அத்ரி: நீரால் (நீரில் நனைக்கப்பட்ட கையால்) ஸ்ப்ருஸேத் தொட வேண்டும்.

अनुष्णाभिरपेक्षाभिरद्विस्तीर्थेन धर्मवित् ।

शौचेप्सुः सर्वदाचामेदेक्वन्ते प्रागुदङ्मुखः ॥ २.६१ ॥

அநுஷ்ணாபிரபேநாபிரத்பிஸ்தீர்த்தேந தர்மவித் ।

ஸௌசேப்ஸு: ஸர்வதாசாமேதேகாந்தே ப்ராகுதங்முக: ॥ 2.61

தர்மவித் அறத்தை அறிந்தவன் ஸௌசேப்சு: தூய்மையை விரும்புவனாய், எக்வன்டு ஒருமுகப்பட்ட மனதுடன் ப்ராக் உடங்கு: (சந்) கிழக்கு அல்லது வடக்கு நோக்கியவனாக சர்வதா எப்பொழுதும் அநுஷாபி: கொதிக்க வைக்கப்படாததும் அபேக்ஷாபி: நுரை, குமிழி முதலியவை இல்லாததுமாகிய அத்ரி: தீர்த்த புனிதமான நீரினால் அசாமேத் ஆசமநம் செய்ய வேண்டும். तप्ताभिश्च अकरणात्। आपस्तम्ब: காரணமில்லாமல் வெந்நீரில் ஆசமநம் செய்யக்கூடாது. (ஆபஸ்தம்பர்)

सबुद्धाभिर्न सफेताभिर्न चेष्णाभिर्न क्षाराभिर्न लवणाभिर्न
क्लृषाभिर्न कटुकाभिर्न दुर्गन्धरसाभिर्न हसन्न जल्पन्न
तिष्ठन्नावलोक्यन्न प्रह्वो न प्रणतो न विमुक्तशिखो न प्रावृतकण्ठो न वेष्टितशिरा न
त्वरमाणो नायज्ञोपवीती न प्रसारिपपादो नाबद्धक्क्ष्यो न बाहुर्जानुर्न शब्दं कुर्वन्निति।
(बोधायनः)

குமிழி உள்ளதும் நுரையுள்ளதும் சூடானதும் உறைப்புள்ளதும் உப்புள்ளதும்
கலங்கியதும் கசப்புள்ளதும் கெட்ட நாற்ற ரஸங்களுள்ளதுமான நீரால் ஆசமநம்
செய்யக்கூடாது. சிரித்துக்கொண்டும் பேசிக்கொண்டும் நின்றிகொண்டும்
வெளியில் பார்த்துக்கொண்டும் வணங்கியும் குனிந்தும் அவிழ்ந்த சிகையுடனும்
கழுத்தை வஸ்த்ரத்தால் சுற்றிக்கொண்டும் தலையை வஸ்த்ராதிகளால்
மறைத்துக்கொண்டும் உபவீதமில்லாமலும் கால்களை நீட்டிக்கொண்டும் கச்சம்
கட்டிக்கொள்ளாமலும் முழங்கால்களுக்கு வெளியில் கையை வைத்துக்கொண்டும்,
சப்தம் செய்துகொண்டும் ஆசமநம் செய்யக்கூடாது.

हृद्राभिः पूयते विप्रः कण्ठाभिस्तु भूमिपः ।

वैश्योऽद्विः प्राशिताभिस्तु शूद्रः स्पृष्टाभिरन्ततः ॥ २.६२ ॥

ஹ்ருத்காபி: பூயதே விப்ர: கண்டகாபிஸ்து பூமிப: ।

வைஸ்யோ஽த்பி: ப்ராஸிதாபிஸ்து ஸூத்ர: ஸ்ப்ருஷ்டாபிரந்தத: ॥ 2.62

விப்ர: அந்தணன் ஹ்ராபி: ஹ்ருதயத்தை அடைந்த அத்ரி: நீரினால் பூயதே
தூய்மையடைகிறான். பூமிப: து அரசனோ எனில், கண்காபி தொண்டையை அடைந்த
(அத்ரி: பூயதே) (நீரினால் தூய்மையடைகிறான்). வைश्य: து வைச்யனோ எனில் ப்ராஸிதாபி:
வாயினுள் நுழைந்த (அத்ரி: பூயதே) (நீரினால் தூய்மையடைகிறான்). ஸூத்ர: சூத்ரன் அந்தத:
ஸ்ப்ருஷ்டாபி: அத்ரி: (பூயதே) (தொட்ட மாத்திரத்தில் (நீரினால் தூய்மையடைகிறான்).

उद्धृते दक्षिणे पाणावुपवीत्युच्यते द्विजः ।

सव्ये प्राचीनावीती निवीती कण्ठसञ्जने ॥ २.६३ ॥

உத்த்ருதே தக்ஷிணே பாணாவுபவீத்யுச்ச்யதே த்விஜ: ।

ஸவ்யே ப்ராசிநாவீதீ நிவீதீ ண்டஸஜ்ஜநே ॥ 2.63

द्विजः இருபிறப்பாளன் दक्षिणे पाणिः उद्धृते (सन्) வலது கையை உயர்த்தியவனாய் (உபவீதத்தை இடது தோளில் வலப்பக்கம் நோக்கிச் செல்லும்படி விடுகின்றபோது) उपवीती ऐञ्चु इति उच्यते எனப்படுகிறான். सव्ये (उद्धृते सन्) இடது கையை உயர்த்தியவனாக (உபவீதத்தை வலது தோளிலிருந்து இடப்பக்கம் விடுபவன்) प्राचीनावीती (इति उच्यते) ப்ராசீநாவீதீ எனப்படுகிறான் कण्ठसञ्जने கழுத்தைச் சுற்றி मालையாகப் போட்டுக்கொள்பவன் निवीती (इति उच्यते) நிவீதீ எனப்படுகிறான்.

मेखलामजिनं दण्डमुपवीतं कमण्डलुम् ।

अप्सु प्रास्य विनष्टानि गृहीतान्यानि मन्त्रवत् ॥ २.६४ ॥

மேகலாமஜினம் தண்டமுபவீதம் கமண்டலும் ।

அப்ஸு ப்ராஸ்ய விநஷ்டாநி க்ருஹ்ணீதாந்யாநி மந்த்ரவத் ॥ 2.64

मेखलाम् மேகலை (இடைக்கயிறு) अजिनं மான்தோல் दण्डम् தண்டம் उपवीतं உபவீதம் कमण्डलुम् கமண்டலம் (एतानि) विनष्टानि (चेत्) (இவை) அழிந்துபோனால் (तानि) (அவற்றை) अप्सु प्रास्य நீரில் எறிந்துவிட்டு मन्त्रवत् மந்த்ரபூர்வமாக अन्यानि பிறவற்றை (வேறு புதியவற்றை) गृहीत எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

केशान्तः षोडशे वर्षे ब्राह्मणस्य विधीयते ।

राजन्यबन्धोर्द्वाविंशे वैश्यस्य द्व्यधिके ततः ॥ २.६५ ॥

கேஸாந்த: ஷோடஸே வர்ஷே ப்ராஹ்மணஸ்ய விதீயதே ।

ராஜந்யபந்தோர்த்வாவிம்ஸே வைஸ்யஸ்ய த்வயதிகே தத: ॥ 2.65

ब्राह्मणस्य अन्तर्णुक्ते षोडशे वर्षे पतिनाय वयतिलुम्
राजन्यबन्धोः अरुक्ते द्वाविंशे इरुपत्तिरन्नु वयतिलुम् ततः

अव्वारे वैश्यस्य ववश्यरुक्ते द्व्यधिके अतर्कु इरन्नु वयतु अतिकमाकवुम्
(इरुपत्तु नान्कु वयतिलुम्) केशान्तः केषान्तः एन्त सडङ्कानतु विधीयते
वितीक्कप्पडुल्लतु.

अमन्त्रिक तु कर्येयं स्त्रीणामावृदशेषतः ।

संस्करार्थं शरीरस्य यथाक्लं यथाक्रमम् ॥ २.६६ ॥

अमन्त्रिका तु कार्येयम् स्त्रीणामावृदशेषतः ।

सम्स्कारात्तम् शरीरस्य यथाक्लं यथाक्रमम् ॥ 2.66

स्त्रीणाम् तु பெண்களுக்கோ எனில் இயம் அவுத் (ஜாதகர்மா முதலான சடங்குகள்) அனைத்தும் யதாક્லம் உரிய
காலத்தில் யதாक्रमம் உரிய முறையில் शरीरस्य உடலின் संस्कारार्थं ஸம்ஸ்காரத்தின்
பொருட்டு அமन्त्रிக மந்த்ரமில்லாமல் (தந்த்ரங்கள் வாயிலாக) कर्मा செய்யப்பட
வேண்டும்.

वैवाहिके विधिः स्त्रीणां संस्कारो वैदिकः स्मृतः ।

पतिसेवा गुरौ वासो गृहार्थोऽग्निपरिक्रिया ॥ २.६७ ॥

வைவாஹிகோ விதி: ஸ்த்ரீணாம் ஸம்ஸ்காரோ வைதிக: ஸ்ம்ருத: ।

பதிஸேவா குரௌ வாஸோ க்ருஹார்த்தோ஽க்நிபரிக்ரியா ॥ 2.67

स्त्रीणां பெண்களுக்கு वैवाहिक விவாஹம் நிஞ்நிந்யம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது, वैदिक
संस्कारः स्मृतः (இது) வைதிக ஸம்ஸ்காரமாகக் கருதப்படுகிறது. गुरौ वासः குருவுடன்
வஸித்தல் என்பது पतिसेवा கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்தல்(स्मृतः) (என
கருதப்படுகிறது) गृहार्थः வீட்டுப்பணிகளைச் செய்தல் अग्निपरिक्रिया அக்நி கார்யம்
(स्मृतः) (எனக் கருதப்படுகிறது).

एष प्रोक्ते द्विजातीनामौपनायनिके विधिः ।

उत्पत्तिव्यञ्जक पुण्यः कर्मयोगं निबोधत ॥ २.६८ ॥

ஏஷ ப்ரோக்தோ த்விஜாதீநாமௌபநாயநிகோ விதி: ।

உத்பத்திவ்யஞ்ஜக: புண்ய: கர்மயோகம் நிபோதத ॥ 2.68

द्विजातीनां இருபிறப்பாளருக்கு एषः முன்கூறப்பட்ட (द्वितीयजन्मनः) उत्पत्तिव्यञ्जक (இரண்டாவது) பிறப்பைக் குறிப்பதும் पुण्यः - புண்ணியமான औपनायनिक உபநயந ஸம்ஸ்காரங்கள் விதி: - கர்மானுஷ்டாநம் प्रोक्त- கூறப்பட்டது. कर्मयोगं - கடைப்பிடிக்க வேண்டியவைகளை (मे) निबोधत (என்னிடமிருந்து) அறிந்துகொள்ளுங்கள்.

उपनीय गुरुः शिष्यं शिक्षयेच्छौचमादितः ।

आचारमग्निकर्यं च संध्योपासनमेव च ॥ २.६९ ॥

உபநீய குரு: ஸிஷ்யம் ஸிக்ஷயேச்சௌசமாதித: ।

ஆசாரமக்நிகார்யம் ச ஸந்த்யோபாஸநமேவ ச ॥ 2.69

गुरुः - குருவானவர் शिष्यं - சிஷ்யனுக்கு उपनीय - உபநயநம் செய்வித்து आदितः - தொடக்கத்திலிருந்து शौचं சுத்தம் आचारं - ஆசாரம் अग्निकर्यं- அக்னிகர்மாக்கள் (ஸமிதாதாநம்) संध्योपासनं - ஸந்த்யோபாஸநம் एव च - ஆகியவற்றை शिक्षयेत् - கற்றுத்தரவேண்டும்.

अध्येष्यमाणस्त्वाचान्तो यथाशास्त्रमुदङ्मुखः ।

ब्रह्माञ्जलिकृतोऽध्याप्यो लघुवासा जितेन्द्रियः ॥ २.७० ॥

அத்யேஷ்யமாணஸ்த்வாசாந்தோ யதாஸாஸ்த்ரமுதங்முக: ।

ப்ரஹ்மாஞ்ஜலிக்ருதோத்யாப்யோ லகுவாஸா ஜிதேந்த்ரிய: ॥ 2.70

अध्येष्यमाणः (शिष्यः) - வேதம் படிக்கவிருக்கும் மாணவன் लघुवासा: - தூய எளிய உடையணிந்து आचान्तः - முறைப்படி ஆசமநம் செய்து उदङ्मुखः - வடக்குமுகமாக

அமர்ந்து ब्रह्माञ्जलिकृतः - ப்ரஹ்மாஞ்ஜலி செய்யும்படி செய்து,
जिदेन्द्रियः - புலன்களை அடக்கியவனாக यथाशास्त्रं -
ஸாஸ்திரநெறிப்படி अध्याप्यः - அத்யயநம் செய்விக்க வேண்டும்.

ब्रह्मारम्भेऽवसाने च पादौ ग्राह्यौ गुरोः सदा ।

संहत्य हस्तावध्येयं स हि ब्रह्माञ्जलिः स्मृतः ॥ २.७१ ॥

ப்ரஹ்மாரம்பே஽வஸானே ச பாடௌ க்ராஹ்யௌ குரோ: ஸதா ।

ஸம்ஹத்ய ஹஸ்தாவத்யேயம் ஸ ஹி ப்ரஹ்மாஞ்ஜலி: ஸ்ம்ருத: ॥ 2.71 ॥

ब्रह्मारम्भे - வேதம் படிக்கும் முன்பும் अवसाने च - படித்தபிறகும் गुरोः -
குருவினுடைய पादौ - பாதங்களை सदा - எப்போதும் ग्राह्यौ - பற்றிக்கொண்டு हस्तौ -
கைகளை संहत्य अध्येयम् - சேர்த்து வணங்கிப் படிக்கவேண்டும். सः हि - இதுவே
ब्रह्माञ्जलिः - ப்ரஹ்மாஞ்ஜலி स्मृतः - என எண்ணப்படுகிறது.

व्यत्यस्तपाणिना कार्यमुपसंग्रहणं गुरोः ।

सव्येन सव्यः स्पष्टव्यो दक्षिणेन च दक्षिणः ॥ २.७२॥

வ்யத்யஸ்தபாணிநா கார்யமுபஸங்க்ரஹணம் குரோ: ।

ஸவ்யேந ஸவ்ய: ஸ்ப்ரஷ்டவ்யோ தக்ஷிணேந ச தக்ஷிண: ॥ 2.72

व्यत्यस्तपाणिना - இரண்டுகைகளையும் இடம் வலமாகவும் வலம் இடமாகவும்
மாற்றிக்கொண்டு गुरोः - குருவினுடைய उपसंग्रहणं - பாதவந்தநம் कार्य - செய்ய
வேண்டும் सव्येन (हस्तेन) - இடது கரத்தினால் सव्यः (पादः) - குருவின் இடது
காலையும் दक्षिणेन (हस्तेन) - வலதுகரத்தினால் दक्षिणः (पादः) च குருவின் வலது
காலையும் स्पष्टव्यः - பற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.

अध्येष्यमाणं तु गुरुर्नित्यकालमतन्द्रितः ।

अधीष्व भो इति ब्रूयाद्विरामोऽस्त्विति चारमेत् ॥ २.७३ ॥

அத்யேஷ்யமாணம் து குருர்நித்யகாலமதந்த்ரித: ।

அதீஷ்வ போ இதி ப்ரூயாத்விராமோஸ்த்விதி சாரமேத் ॥ 2.73

गुरुः तु - कुरुवो எனில் नित्यकालं - எப்போதும் अतन्द्रितः - சோம்பலற்று
अध्येष्यमाणं - படிக்கவிரும்பும் மாணவனை भो अधीष्व - படிக்கத் துவங்கு इति - என
ब्रूयात् - சொல்ல வேண்டும் विरामः अस्तु - நிறுத்து इति च - என சொல்லி आरमेत् நிறுத்த
வேண்டும்.

ब्रह्मणः प्रणवं कुर्यादादावन्ते च सर्वदा ।

स्रवत्यनोक्तं पूर्वं पुरस्ताच्च विशीर्यति ॥ २.७४ ॥

ப்ரஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யாதாதாவந்தே ச ஸர்வதா ।

ஸ்ரவத்யநோங்க்ருதம் பூர்வம் புரஸ்தாச்ச விஸீர்யதி ॥ 2.74

ब्रह्मणः - வேத அத்யயனத்தினுடைய आदौ च - தொடக்கத்தின்போதும் अन्ते च -
முடிக்கும்போதும் सर्वदा - எப்போதும் प्रणवं - ஓங்காரஜபம் कुर्यात् - செய்ய வேண்டும்
पूर्वं अनोक्तं - ஓங்காரஜபமின்றி படிக்கத் துவங்கினால் स्रवति - வேதம் அழிந்துபோகும்
पुरस्तात् च - ஓங்காரஜபமின்றி முடித்தால் विशीर्यति - மறந்துபோகும்.

प्राक्कूलान्पर्युपासीनः पवित्रैश्चैव पावितः ।

प्राणायामैस्त्रिभिः पूतस्तत ओंकारमर्हति ॥ २.७५ ॥

ப்ராக்கூலாந்பர்யுபாஸீந: பவித்ரைஸ்சைவ பாவித: ।

ப்ராணாயாமைஸ்த்ரிபி: பூதஸ்தத ஓங்காரமர்ஹதி ॥ 2.75

प्राक्कूलान् - கிழக்குமுகமாக தர்ப்பைபகளை பரப்பி पर्युपासीनः - அதன்மீதமர்ந்து
पवित्रैः - பவித்ரத்தை கையிலணிந்து पावितः - சுத்தத்துடன் त्रिभिः - மூன்றுதடவை

प्राणायामैः - மூன்று ப்ராணாயாமங்களால் पूतः - ஹ்ருதயத்தை
சுத்தம் செய்து ततः - பிறகு ओङ्कारम् - ப்ரணவத்தை உச்சரிக்கும் अर्हति - தகுதியைப்
பெறுகிறான்.

अकारं चाप्युकारं च मकारं च प्रजापतिः ।

वेदत्रयान्निरदुहद् भूर्भुवःस्वरितीति च ॥ २.७६ ॥

அகாரம் சாப்யுகாரம் ச மகாரம் ச ப்ரஜாபதி: ।

வேதத்ரயாந்நிரதுஹத் பூர்புவ:ஸ்வரிதீதி ச ॥ 2.76

प्रजापतिः - ப்ரஜாபதி अकारं - அகாரம் उकारं - உகாரம் मकारम् - மகாரம் इति च -
என்பவற்றையும் भूः भुवः स्वः इति च பூ: புவ: ஸ்வ: என மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளையும்
वेदत्रयात् - மூன்று வேதங்களிலிருந்து निरदुहत् - தேர்ந்தெடுத்தார்.

त्रिभ्य एव तु वेदेभ्यः पादं पादमदूदुहत् ।

तदित्यूचोऽस्याः सावित्र्याः परमेष्ठी प्रजापतिः ॥ २.७७ ॥

த்ரிப்ய ஏவ து வேதேப்ய: பாதம் பாதமதூதுஹத் ।

ததித்ய்ருசோஸ்யா: ஸாவித்ர்யா: பரமேஷ்டி ப்ரஜாபதி: ॥ 2.77

परमेष्ठी प्रजापतिः - ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான ப்ரஜாபதி त्रिभ्यः एव वेदेभ्यः - மூன்று
வேதங்களிலிருந்து मட்டுमे तत् इति - தத் எனத் துவங்கும் अस्याः सावित्र्याः ऋचः -
இந்த ஸாவித்ரீ (காயத்ரி) மந்திரத்தினுடைய पादं पादं - பாதங்களை अदूदुहत् -
தேர்ந்தெடுத்தார்.

एतदक्षरमेतां च जपन्व्याहृतिपूर्विकम् ।

संध्ययोर्वेदविद्विप्रो वेदपुण्येन युज्यते ॥ २.७८ ॥

ஏததக்ஷரமேதாம் ச ஜபந்வ்யாஹ்ருதிபூர்விகாம் ।

ஸந்த்யயோர்வேதவித்விப்ரோ வேதபுண்யேந யுஜ்யதே ॥2.78

वेदवित् - வேதமறிந்த விப்ர: - ப்ராஹ்மணன் एतत् - இந்த அக்ஷர - ஓங்காரத்தையும்
व्याहृतिपूर्विकं - வ்யாஹ்ருதிகளுடனுள்ள ஏதாம் ச - காயத்ரீ மந்திரத்தை सन्ध्ययो: -
ஸந்த்யாகாலங்களில் जपन् - ஜபித்துக் கொண்டு वेदपुण्येन - வேதமோதிய பலனோடு
युज्यते - (தன்னை) இணைத்துக்கொள்கிறான்.

सहस्रकृत्वस्त्वभ्यस्य बहिरेतत्त्रिकं द्विजः ।

महतोऽप्येनसो मासात्त्वचेवाहिर्विमुच्यते ॥ २.७९ ॥

ஸஹஸ்ரக்ருத்வஸ்த்வப்யஸ்ய பஹிரேதத்த்ரிகம் த்விஜ: ।

மஹதோ஽ப்யேநஸோ மாஸாத்த்வசேவாஹிர்விமுச்யதே ॥2.79

द्विजः - ப்ராஹ்மணன் एतत्त्रिकं - ப்ரணவத்துடன் கூடிய காயத்ரி மந்திரத்தை
बहिः - கிராமத்திற்கு வெளியில் நதிக்கரைகளில் सहस्रकृत्वः - ஆயிரம்முறை मासात् -
ஒருமாதம் अभ्यस्य - ஜபித்துவந்தால் महतः एनसः अपि - மஹாபாபங்களிலிருந்துகூட
विमुच्यते - விடுபடுகிறான், अहिः त्वचा इव பாம்பு தன் சட்டையை உரிப்பது போல.

एतयर्चा विसंयुक्तः काले च क्रिया स्वया ।

ब्रह्मक्षत्रियविज्योनिर्गर्हणां याति साधुषु ॥ २.८० ॥

ஏதயர்சா விஸம்யுக்த: காலே ச க்ரியயா ஸ்வயா ।

ப்ரஹ்மக்ஷத்ரியவிட்யோநிர்கர்ஹணாம் யாதி ஸாதுஷு ॥ 2.80

एतया कृत्वा - ப்ரணவவ்யாஹ்ருதிகளோடு கூடிய காயத்ரியினால் काले -
ஸந்த்யாகாலங்களில் स्वया क्रिया செய்யவேண்டிய கர்மாக்களை (தன்னுடைய
கடமை என்ற எண்ணத்துடன்) विसंयुक्तः - செய்யாதவனான, ब्रह्मक्षत्रियविज्योनिः

ப்ராஹ்மண ஷத்ரீய வைச்ய குலத்தில் பிறந்தவர் சாதுஸு -
ஸாதுக்களின் கூட்டத்தில் गर्हणा - நிந்தையினை யாதி
அடைகிறார்.

ओंकरपूर्विकस्ति स्रो महाव्याहृतयोऽव्ययाः ।

त्रिपदा चैव सावित्रीविज्ञेयं ब्रह्मणो मुखम् ॥ २.८१ ॥

ஓங்காரபூர்விகாஸ்திஸ்ரோ மஹாவ்யாஹ்ருதயோ஽வ்யயா: ।

த்ரிபதா சைவ ஸாவித்ரீவிஜ்ஞேயம் ப்ரஹ்மணோ முகம் ॥2.81

ओङ्करपूर्विकः - ஓங்காரத்தோடு துவங்குகிற महाव्याहृतयः - மஹாவ்யாஹ்ருதிகள்
(पू : पुवः स्वः) तिस्रः - மூன்றும் अव्ययाः அழிவற்ற பலனைத் தரக்கூடியவை. त्रिपदा
सावित्री चैव - மூன்று பதங்களுடன்கூடிய ஸாவித்ரீ மந்திரத்தை ब्रह्मणः मुखं -
வேதத்தினுடைய முகமாக (பரம்பொருளை உணர்வதற்கு உபாயமாக) विज्ञेयम् -
அறியவேண்டும்.

योऽधीतेऽहन्यहन्येतां त्रीणि वर्षाण्यतन्द्रितः ।

स ब्रह्म परमभ्येति वायुभूतः खमूर्तिमान् ॥ २.८२ ॥

யோ஽தீதேஹந்யஹந்யேதாம் த்ரீணி வர்ஷாண்யதந்த்ரித: ।

ஸ ப்ரஹ்ம பரமப்யேதி வாயுபூத: கமூர்திமாந் ॥ 2.82

यः - எந்த இருபிறப்பாளர் अतन्द्रितः - சோம்பலின்றி अहनि अहनि - தினந்தோறும்
एताम् - ப்ரணவ வ்யாஹ்ருதிகளோடு கூடிய ஸாவித்ரி மந்திரத்தை त्रीणिवर्षाणि -
மூன்றுவருடங்கள் अधीते - ஜபிக்கின்றானோ सः - அவர் वायुभूतः - வாயுவிற்கு
समानमानवराक (ஜீவன்முத்தனாக) खमूर्तिमान् - ஆகாசத்தைப் போன்று
वदिवमற்றवराक (விதேஹ முத்தராக) परंब्रह्म - மேலான பரம்பொருளை अभ्येति -
நோக்கிச் செல்கிறார்.

एकक्षरं परं ब्रह्म प्रणायामाः परं तपः ।

सावित्र्यास्तु परं नास्ति मौनात्सत्यं विशिष्यते ॥ २.८३ ॥

ஏகாக்ஷரம் பரம் ப்ரஹ்ம் ப்ராணாயாமா: பரம் தப: ।

ஸாவித்ரியாஸ்து பரம் நாஸ்தி மௌநாத்ஸத்யம் விஸிஷ்யதே ॥ 2.83

एकक्षरं - ஓரெழுத்தாகிய ப்ரணவம் பரஹ்ம் - பரப்ரஹ்மமாகவுள்ளது प्राणायामाः - ப்ராணாயாமம் பரம் தப: - சிறந்த தவமாகவுள்ளது सावित्र्या: तु - காயத்ரி மந்திரத்தைக்காட்டிலும் பரம் (अन्यत्) नास्ति - மேலானதொன்று இல்லை. मौनात् மௌனத்தைக் காட்டிலும் सत्यं - உண்மை பேசுவது विशिष्यते - சிறந்தது.

क्षरन्ति सर्वा वैदिक्यो जुहोतियजतिक्रियाः ।

अक्षरं दुष्करं ज्ञेयं ब्रह्म चैव प्रजापतिः ॥ २.८४ ॥

க்ஷரந்தி ஸர்வா வைதிக்யோ ஜுஹோதியஜதிக்ரியா: ।

அக்ஷரம் துஷ்கரம் ஜ்ஞேயம் ப்ரஹ்ம் சைவ ப்ரஜாபதி: ॥ 2.84

सर्वा: - அனைத்து वैदिक्य: - வேதங்களில் கூறப்பட்ட जुहोतियजतिक्रिया: - ஹோமம் யாகம் முதலிய க்ரியைகள் क्षरन्ति - மறைந்தாலும் अक्षरं - அழிவில்லாத (ஒங்காரமே) प्रजापति: - ஸகுண ப்ரஹ்மமாகவும் दुष्करं - அறிதற்கு அரியதான ब्रह्म एव - நிர்குண ப்ரஹ்மமாகவும் ज्ञेयं च - அறியப்பட வேண்டும்.

विधियज्ञाज्जपयज्ञो विशिष्टो दशभिर्गुणैः ।

उपांशु स्याच्छतगुणः साहस्रो मानसः स्मृतः ॥ २.८५ ॥

விதியஜ்ஞாஜ்ஜபயஜ்ஞோ விஸிஷ்டோ தஸபிர்குணை: ।

உபாம்ஸு ஸ்யாச்சதகுண: ஸாஹஸ்ரோ மாநஸ: ஸ்ம்ருத: ॥ 2.85

विधियज्ञात् - விதியஜ்ஞங்களை காட்டிலும் जपयज्ञ: - ஜபயஜ்ஞம் दशभि: गुणै: - பத்துமடங்கு विशिष्ट: (स्यात्) - சிறந்தது. उपांशु: - (அதைக்காட்டிலும்) மெல்லிய உதட்டசைவோடு ஜபித்தல் शतगुण: - நூறுமடங்கு (विशिष्ट:) स्यात् - சிறந்தது. मानस: -

(அதைக்காட்டிலும்) மானஸஜபம் सहस्रः - ஆயிரம் மடங்கு
(विशिष्टः) स्मृतः (சிறந்தது) என்று எண்ணப்படுகிறது.

ātmavidyā
e-Learning

ये पाक्यज्ञाश्चत्वारो विधियज्ञसमन्विताः ।

सर्वे ते जपयज्ञस्य क्लां नार्हन्ति षोडशीम् ॥ २.८६ ॥

யே பாக்யஜ்ஞாஸ்சத்வாரோ விதியஜ்ஞஸமந்விதா: ।

ஸர்வே தே ஜபயஜ்ஞஸ்ய கலாம் நார்ஹந்தி ஷோடஸீம் ॥ 2.86

विधियज्ञसमन्विताः - அமாவாஸையிலும் பெளர்ணமியிலும் செய்யத்தக்க யாக
கிரியைகள், ये चत्वारः पाक्यज्ञाः - தேவயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம்,
மநுஷ்யயஜ்ஞம் போன்ற, ते सर्वे - இவை அனைத்தும், जपयज्ञस्य -
ஜபயஜ்ஞத்தினுடைய, षोडशीं क्लां - பதினாறில் ஒரு பங்குக்கு கூட, न अर्हन्ति -
ஸமமாகாது.

जप्येनैव तु संसिद्धयेद्ब्राह्मणो नात्र संशयः ।

कुर्यादन्यन्न वा कुर्यान्मैत्रो ब्राह्मण उच्यते ॥ २.८७ ॥

ஜப்யேநைவ து ஸம்ஸித்தயேத்ப்ராஹ்மணோ நாத்ர ஸம்ஸய:।

குர்யாதந்யந்ந வா குர்யாந்மைத்ரோ ப்ராஹ்மண உச்யதே ॥ 2.87

ब्राह्मणः तु - ப்ராஹ்மணனோ எனில், जप्येन एव - ஜபயஜ்ஞத்தாலே, संसिद्धयेत् -
ஸித்தியினை பெறுவான் (உலகனைத்திற்கும் நன்மை செய்வான்), अत्र - இதில், न
संशयः - சந்தேகம் இல்லை, अन्यत् - மற்றதை, कुर्यात् - செய்கிறானோ, न वा कुर्यात् -
செய்யவில்லையோ அதனால் ஒன்றுமில்லை, मैत्रः - (எவ்வுயிர்க்கும் தீங்குசெய்யாத)
நண்பன், ब्राह्मणः- ப்ராஹ்மணன் (இதி), उच्यते - எனப்படுகிறான்.

इन्द्रियाणां विचरतां विषयेष्वपहारिषु ।

संयमे यत्नमातिष्ठेद्विद्वान्यन्तेव वाजिनाम् ॥ २.८८ ॥

இந்த்ரியாணாம் விசரதாம் விஷயேஷ்வபஹாரிஷு ।

ஸம்யமே யத்நமாதிஷ்டேத்வித்வாந்யந்தேவ வாஜினாம் ॥2.88

विद्वान् - அறிவாளி, अपहारिषु विषयेषु - சுவை, ஒளி முதலான விஷயங்களில் மனம் சொல்லாமல், इन्द्रियाणां संयमे - புலனடக்கத்தால், यन्ता- தேரோட்டியானவர், वाजिनां इव - தேர்குதிரைகளை அடக்குவது போல, यत्नम्- முயற்சி, आतिष्ठेत्- செய்ய வேண்டும்.

एकदशेन्द्रियाण्याहुर्यानि पूर्वे मनीषिणः ।

तानि सम्यक्प्रवक्ष्यामि यथावदनुपूर्वशः ॥ २.८९ ॥

ஏகாதசேந்த்ரியாண்யாஹூர்யாநி பூர்வே மநீஷிண: ।

தாநி ஸம்யக்ப்ரவக்ஷ்யாமி யதாவதநுபூர்வஸ: ॥ 2.89

पूर्वे - படைப்பின் தொடக்கத்தில், मनीषिणः - அறிவிலும் ஒழுக்கத்திலும் சிறந்த பெரியோர்கள், यानि எவைகளை, एकदश-इन्द्रियाणि - 11 இந்த்ரியங்களை, आहु:- கூறினார்களோ, तानि यथावत्- அவைகளை உள்ளவாறு, अनुपूर्वशः - க்ரமமாக सम्यक् प्रवक्ष्यामि - நன்றாக விளக்கி கூறுகிறேன்.

श्रोत्रं त्वक् चक्षुषी जिह्वा नासिका चैव पञ्चमी ।

पायूपस्थं हस्तपादं वाक्चैत्र दशमी स्मृता ॥ २.९० ॥

ஸ்ரோத்ரம் த்வக் சக்ஷுஷீ ஜிஹ்வா நாஸிகா சைவ பஞ்சமீ ।

பாயூபஸ்தம் ஹஸ்தபாதம் வாக்கைவ தஸமீ ஸ்ம்ருதா ॥ 2.90

श्रोत्रम् - இரண்டு காதுகள், त्वक्- தோல், चक्षुषी - இரு கண்கள், जिह्वा - நாக்கு , नासिका - மூக்கு, पञ्चमी चैव - என ஐந்தும், पायू, उपस्थं, हस्त-पादम्, वाक् एव - பாயு (எருவாய்), உபஸ்தம் (கருவாய்), கை, கால், வாய் என, दशमी- பத்து (இந்த்ரியங்கள்) स्मृता - கூறப்பட்டன.

बुद्धीन्द्रियाणि पञ्चैषां श्रोत्रादीन्यनुपूर्वशः ।

कर्मेन्द्रियाणि पञ्चैषां पाय्वादीनि प्रचक्षते ॥ २.९१ ॥

புத்தீந்த்ரியாணி பஞ்சைஷாம் ஸோத்ராதீந்யநுபூர்வஸ: ।

கர்மேந்த்ரியாணி பஞ்சைஷாம் பாய்வாதீநி ப்ரசக்ஷதே ॥ 2.91

एषां - இவற்றில், अनुपूर्वशः - க்ரமமாக, श्रोत्रादीनी - காது முதலான, पञ्च - ஐந்தும், बुद्धीन्द्रियाणि - ஞானேந்த்ரியம், प्रचक्षते - எனப்படும், पाय्वादीनि - பாயு (எருவாய்) முதலான, एषां - இந்த, पञ्च - ஐந்தும், कर्मेन्द्रियाणि - கர்மேந்த்ரியம், (प्रचक्षते) - எனப்படும்.

एकदशं मनो ज्ञेयं स्वगुणोभयात्मकम् ।

यस्मिञ्जिते जितावेतौ भवतः पञ्चकै गणौ ॥ २.९२ ॥

ஏகாதஸம் மனோ ஜ்ஞேயம் ஸ்வகுணேநோபயாத்மகம் ।

யஸ்மிஞ்ஜிதே ஜிதாவேதௌ பவத: பஞ்சகௌ கணௌ ॥ 2.92

स्वगुणेन - தன்னுடைய குணத்தினால், उभयात्मकम् एकदशम् - மேற்கூறிய இரண்டுவித இந்திரிய கூட்டங்களையும் (10 இந்திரியங்களையும்) பதினொன்றாவதாக இருந்து நடத்துவது, मनः - மனம், ज्ञेयं - என அறிய வேண்டும், यस्मिन् - எந்த (மனதினை), जिते - வென்றால், एतौ पञ्चकै गणौ - இந்த இரண்டு இந்திரிய கூட்டங்களும், भवतः - தங்களால், जितौ - வெல்லப்பட்டவையாகும்.

इन्द्रियाणां प्रसङ्गेन दोषमृच्छत्यसंशयम् ।

संनियम्य तु तान्येव ततः सिद्धिं नियच्छति ॥ २.९३ ॥

இந்திரியாணாம் ப்ரஸங்கேந தோஷம்ருச்சத்யஸம்ஸயம் ।

ஸந்நியம்ய து தாந்யேவ தத: ஸித்திம் நியச்சதி ॥ 2.93

इन्द्रियाणां - முன்கூறிய இந்திரியங்களை, प्रसङ्गेन-

ātmavidyā
e-Learning

சுயேச்சையாக சஞ்சரிக்கவிட்டால், असंशयं- சந்தேகமில்லாமல்,

दोषम् - தோஷம், ऋच्छति - ஏற்படும். तु तानि एव - ஆனால் அவற்றையே, संनियम्य - நன்கு கட்டுப்பாட்டில் வைத்தால், ततः - பிறகு (அதனால்), सिद्धिं - வெற்றி, नियच्छति - ஏற்படும்.

न जातु क्मः कमानामुपभोगेन शाम्यति ।

हविषा कृष्णवर्त्मैव भूय एवाभिवर्धते ॥ २.९४ ॥

ந ஜாது காம: காமாநாமுபபோகேந ஸாம்யதி ।

ஹவிஷா க்ருஷ்ணவர்த்மேவ பூய ஏவாபிவர்ததே ॥ 2.94

क्मानाम् - புலனிற்பங்களை, उपभोगेन - அனுபவிப்பதால், जातु - ஒரு போதும், क्मः - மனதில் தோன்றும் ஆசைகள், न शायति - அடங்குவதில்லை. हविषा - நெய்யினால், कृष्णवर्त्म - அக்நி, इव - போல, भूय: एव आभिवर्धते - மென்மேலும் வளர்ந்து செல்லும்.

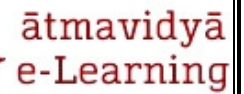
यश्चैतान्प्राप्नुयात्सर्वान्यश्चैतान्क्वेवलांस्त्यजेत् ।

प्रापणात्सर्वक्मानां परित्यागो विशिष्यते ॥ २.९५ ॥

யஸ்சைதாந்ப்ராப்நுயாத்ஸர்வாந்யஸ்சைதாந்கேவலாம்ஸ்த்யஜேத் ।

ப்ராபணாத்ஸர்வகாமாநாம் பரித்யாகோ விஸிஷ்யதே ॥ 2.95

यः - எவன், एतान् सर्वान् - இவ்விற்பங்களையெல்லாம், प्राप्नुयात् - அனுபவிக்கிறானோ, यः च - எவன் ஒருவன், एतान् - இவ்விற்பங்களையெல்லாம், क्वेलान् त्यजेत् - முற்றிலும் துறக்கிறானோ, (उभयोः) - (இருவரில்), सर्वक्मानाम् - அனைத்து இன்பங்களையும், प्रापणात् - அனுபவிப்பதைக் காட்டிலும், परित्यागः - த்யாகம் செய்வது, विशिष्यते - சிறந்தது.

மகிழ்ச்சியடையாமலும் न ग्लायति च வருத்தமடையாமலும் இருக்கிறானோ ச: அவன்
जितेन्द्रियः ஜிதேந்த்ரியன் (புலன்களை வென்றவன்) எனப்படுகிறான்.

इन्द्रियाणां तु सर्वेषां यद्येकं क्षरतीन्द्रियम् ।

तेनास्य क्षरति प्रज्ञा दृतेः पादादिवोदक्म् ॥ २.९९ ॥

இந்த்ரியாணாம் து ஸர்வேஷாம் யத்யேகம் க்ஷரதீந்த்ரியம் ।

தேநாஸ்ய க்ஷரதி ப்ரஜ்ஞா த்ருதே: பாதாதிவோதகம் ॥ 2.99

सर्वेषाम् इन्द्रियाणां तु (मध्ये) अனைத்து (பதினோரு) இந்த்ரியங்களுள் यदि एक्म्
इन्द्रियम् ஏதேனும் ஒரு இந்த்ரியம் क्षरति அடங்காவிட்டாலும், तेन अस्य அதனால் दृते:
पादात् தால்பையிலிருந்து उदक्म् इव (ஒழுகும்) நீர்போல प्रज्ञा அறிவானது क्षरति
அழிந்துவிடும்.

वशे कृत्वेन्द्रियग्रामं संयम्य च मनस्तथा ।

सर्वान्संसाधयेदर्थानक्षिण्वन्योगतस्तनुम् ॥ २.१०० ॥

வஸே க்ருத்வேந்த்ரியக்ராமம் ஸம்யம்ய ச மநஸ்ததா ।

ஸர்வாந்ஸம்ஸாதயேதர்தாநக்ஷிண்வந்யோகதஸ்தநும் ॥2.100

इन्द्रियग्रामं இந்த்ரியக்கூட்டத்தை वशे कृत्वा கட்டுப்படுத்தி तथा அவ்வாறே मनः
सम्यम्य மனதையும் அடக்கி योगतः யோகத்தினால் तनुं அக்ஷிண்வ் உடலைக்
காத்துக்கொண்டு सर्वान् अर्थान् च அனைத்துப் புருஷார்த்தங்களையும் संसाधयेत्
ஸம்பாதிக்க வேண்டும்.

पूर्वा संध्यां जपंस्तिष्ठेत्सावित्रीमार्कदर्शनात् ।

पश्चिमां तु समासीनः सम्यगृक्षविभावनात् ॥ २.१०१ ॥

பூர்வாம் ஸந்த்யாம் ஜபம்ஸ்திஷ்டேத்ஸாவித்ரீமார்கதர்ஸநாத் ।

பஸ்சிமாம் து ஸமாஸீந: ஸம்யக்ருக்ஷவிபாவநாத் ॥ 2.101

आ अर्कदर्शनात् **ஸூர்யன் உதிக்கும் வரையில்** पूर्वा सन्ध्यां **காலை ஸந்தியில்** सावित्रीं **ஸாவித்ரீ மந்த்ரத்தை** जपन् (तिष्ठन् जपेत्) **நின்றுகொண்டு ஜபம் செய்ய வேண்டும்.** आ ऋक्षविभावनात् **நக்ஷத்ரங்கள் நன்றாக தெரியும்வரை** पश्चिमां **மாலையில்** सम्यक् समासीनः (जपेत्) **திஷ்ட உட்கார்ந்துகொண்டு ஜபம் செய்ய வேண்டும்.**

पूर्वा संध्यां जपंस्तिष्ठन्नैशमेनो व्यपोहति ।

पश्चिमां तु समासीनो मलं हन्ति दिवाकृतम् ॥ २.१०२ ॥

பூர்வாம் ஸந்த்யாம் ஜபம்ஸ்திஷ்டந்நைஸமேநோ வ்யபோஹதி ।

பஸ்சிமாம் து ஸமாஸீநோ மலம் ஹந்தி திவாக்ருதம் ॥ 2.102

पूर्वा संध्यां **காலை நேர ஸந்தியில்** तिष्ठन् जपं(करोति चेत्) **நின்றுகொண்டு ஜபம் செய்பவன்,** नैशम् एनः **இரவில் செய்த பாபங்களை** व्यपोहति **போக்குகிறான்.** पश्चिमां तु **மாலை நேரத்தில்** समासीनः **அமர்ந்துகொண்டு ஜபம் செய்பவன்** दिवाकृतं **பகலில் செய்த** मलं **பாபத்தை** हन्ति **போக்குகிறான்.**

न तिष्ठति तु यः पूर्वा नोपास्ते यश्च पश्चिमाम् ।

स शूद्रवद्वहिष्कार्यः सर्वस्माद्विजकर्मणः ॥ २.१०३ ॥

ந திஷ்டதி து ய: பூர்வாம் நோபாஸ்தே யஸ்ச பஸ்சிமாம் ।

ஸ ஸூத்ரவத்பஹிஷ்கார்ய: ஸர்வஸ்மாத்த்விஜகர்மண:॥2.103

यः तु **எவனொருவன்** पूर्वा सन्ध्यां **காலை ஸந்த்யாவந்தநம்** न तिष्ठति **செய்யவில்லையோ** यः **எவனொருவன்** पश्चिमां च न सते **மாலை நேரத்திலும்**

செய்யவில்லையோ सर्वस्मात् द्विजकर्मणः அனைத்து ப்ராஹ்மண
கர்மங்களிலிருந்தும் सः அவன் शूद्रवत् சூத்ரனைப் போன்று
बहिष्कार्यः விலக்கத் தக்கவன்.

अपां समीपे नियतो नैत्यकं विधिमास्थितः ।

सावित्रीमप्यधीयीत गत्वारण्यं समाहितः ॥ २.१०४ ॥

அபாம் ஸமீபே நியதோ நைத்யகம் விதிமாஸ்தித: ।

ஸாவித்ரீமப்யதீயீத கத்வாரண்யம் ஸமாஹித: ॥ 2.104

अरण्यं गत्वा कांदिर्कुक्षं சென்று समाहितः தனியிடத்தில் अपां समीपे நதிக்கரையில்
नैत्यकं நித்யம் நிஞ்ஞுங் செய்ய வேண்டிய नियतः आस्थितः விதிக்கப்பட்ட
அநுஷ்டானங்களையும் सावित्रीम् अपि காயத்ரீ மந்த்ரத்தையும் अधीयीत அப்யாஸம்
செய்ய வேண்டும்.

अधीयीत - इ-अध्ययने धातोः विधिलिङ् (प्रथमपुरुषः एकवचनम्)

वेदोपकरणे चैव स्वाध्याये चैव नैत्यके ।

नानुरोधोऽस्त्यनध्याये होममन्त्रेषु चैव हि ॥ २.१०५ ॥

வேதோபகரணே சைவ ஸ்வாத்யாயே சைவ நைத்யகே ।

நாநுரோதோஸ்த்யநத்யாயே ஹோமமந்த்ரேஷு சைவ ஹி ॥ 2.105

वेदोपकरणे च एव வேத அங்கங்களான ஸரிக்ஷா, வ்யாகரணம் போன்றவற்றைக்
கற்பதிலும் नैत्यके நித்ய கர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்வதிலும் स्वाध्याये च एव
ப்ராஹ்மயஜ்ஞத்தைச் செய்வதிலும் होममन्त्रेषु च एव வேள்விக்குரிய மந்த்ரங்களை
உச்சரிக்கும்போதும் अनध्याये அநத்யாய அநுரோத: தோஷம் நாஸ்தி இல்லை.

नैत्यके नास्त्यनध्यायो ब्रह्मसत्रं हि तत्स्मृतम् ।

ātmavidyā
e-Learning

ब्रह्माहुतिहुतं पुण्यमनध्यायवषट्कृतम् ॥ २.१०६ ॥

நைத்யகே நாஸ்த்யநத்யாயோ ப்ரஹ்மஸத்ரம் ஹி தத்ஸம்ருதம் ।

ப்ரஹ்மாஹுதிஹுதம் புண்யமநத்யாயவஷ்ட்க்ருதம் ॥ 2.106

नैत्यके निृत्य कर्मங்களில் (ஜப யஜ்ஞங்களில்) अनध्यायः அநத்யாய தோஷம் नास्ति இல்லை. हि ஏனெனில் तत् அது ब्रह्मसत्रं ப்ரஹ்மயஜ்ஞமாக स्मृतम् கருதப்படுகிறது ब्रह्माहुतिहुतं (அது) ப்ரஹ்மனிடத்தில் சேர்க்கப்பட்ட ஆஹுதியாகும் अनध्यायवषट्कृतं அநத்யயந தினங்களில் செய்யப்படும் ஹோமங்களும் पुण्यम् புண்ணியமாகும்.

यः स्वाध्यायमधीतेऽब्दं विधिना नियतः शुचिः ।

तस्य नित्यं क्षरत्येष पयो दधि घृतं मधु ॥ २.१०७ ॥

ய: ஸ்வாத்யாயமதீதே஽ப்தம் விதிநா நியத: ஸூசி: ।

தஸ்ய நித்யம் க்ஷரத்யேஷ பயோ ததி க்ருதம் மது ॥ 2.107

यः எந்த மனிதர் नियतः நியமத்துடன் शुचिः தூய்மையானவராக स्वाध्यायं (ஸாவித்ரி ஜபத்துடன் கூடிய) வேத அத்யயனத்தை विधिना முறைப்படி अब्दम् ஒரு வருட காலம் अधीते ஒதுகின்றாரோ तस्य அவருக்கு एषः இந்த யஜ்ஞமானது नित्यं தினமும் पयः பால் दधि தயிர் ऋषीङ्गु நெய் िङ्गुதீ மது டிசநிங் ஆகியவற்றைக் கொடுக்கும். (சதுர்வித பலபுருஷார்த்தங்களை அருளும்).

(पयोऽस्य धर्मः। दधिस्य अर्थः। घृतस्य कर्मः। मधुस्य मोक्षः।)

(பால் அறத்தையும், தயிர் பொருளையும், நெய் இன்பத்தையும், தேன் மோக்ஷத்தையும் குறிக்கின்றன.)

अग्नीन्धनं भैक्षचर्यामधःशय्यां गुरोर्हितम् ।

आ समावर्तनात्कुर्यात्कृतोपनयनो द्विजः ॥ २.१०८ ॥

அக்நீந்தநம் பைக்ஷசர்யாமத:ஸய்யாம் குரோர்ஹிதம் ।

ஆ ஸமாவர்தநாத்குர்யாத்க்ருதோபநயநோ த்விஜ: ॥ 2.108

கृतோபநயன: உபநயந ஸம்ஸ்காரம் செய்விக்கப்பட்ட ட்விஜ: இருபிறப்பாளன்
ஆசமவர்தனாத் ப்ரஹ்மசர்யத்தை பூர்த்திசெய்யும் க்ரியையைச் செய்யும் வரை அக்நீ
அக்நி ஹோமத்தையும் பைக்ஷசர்யத்தையும் அட: தரையில் ஷய்யா
படுத்தலையும் குரோ: குருவிற்கு நிதங் பூ ஸேவை செய்தலையும் க்யூத் செய்ய
வேண்டும்.

आचार्यपुत्रः शुश्रूषुर्ज्ञानदो धार्मिकः शुचिः ।

आप्तः शक्तेऽर्थदः साधुः स्वोऽध्याप्या दश धर्मतः ॥ २.१०९॥

ஆசார்யபுத்ர: ஸுஸூஷுர்ஜ்ஞாநதோ தார்மிக: ஸூசி: ।

ஆப்த: ஸக்தோர்தத: ஸாது: ஸ்வோத்யாப்யா தஸ தர்மத: ॥ 2.109

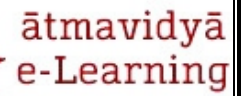
ஆசார்யபுத்ர: ஆசார்யரின் மகன் ஸுஸூ: தனக்கு ஸேவை செய்பவர் (கேட்பதில்
விருப்பமுடையவர்) ஜ்ஞானத: வேறொரு வித்தையைக் கற்றுத் தந்தவர் ஧ார்மிக
அறத்தைக் கடைப்பிடிப்பவர் ஸூசி: தூய்மையாளர் ஆப்த: உறவினர் ஷக்த: கற்பதில்
சிறந்தவர் அர்தத: முன்பு பொருள் கொடுத்து உதவியவர் சாது: பரோபகார
எண்ணமுள்ளவர் ஸ்வ: தனது மகன் ஏதே இந்த தச பத்து பேரும் ஧ர்மத: அறநெறிப்படி
அத்யாயா: கல்வி கற்பிக்கத் தகுதியானவர்கள்.

नापृष्टः कस्यचिद्ब्रूयान्न चान्यायेन पृच्छतः ।

जानन्नपि हि मेधावी जडवल्लोक आचरेत् ॥ २.११० ॥

நாப்ருஷ்ட: கஸ்யசித்ப்ருயாந்ந சாந்யாயேந ப்ருச்சத: ।

ஜாநந்நபி ஹி மேதாவீ ஜடவல்லோக ஆசரேத் ॥ 2.110

52